

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 8. AVGUST.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

Priloga molitvenike lastne založbe: A. Čadež »Svetilnik na morju življenja« r. Din 15.—, zl. Din 20.—, »Družbenik Marijin« r. Din 16.—, zl. Din 22.—, usnje Din 44.—, »Častimo sv. Jožefa« a Din 8.—, »Dušni vodnik« r. Din 26.—, zl. Din 36.—, »Jezus na križu« r. Din 18, zl. Din 25.—. V zalogi so tudi vedno molitvenik drugih založb, kakor: »Hči Brezmadežna« pol platno Din 15.—, celo platno Din 20.—, »Filoteja« r. Din 28.—, »Pri Jezusu« r. Din 9.—, zl. Din 15.—, vatiran Din 28.—, usnje Din 42.—, »Sv. obhajilo« rd. Din 12.—, zl. Din 18.—, »Večna molitev« droben tisk Din 40.—, debel tisk Din 60.—, »Apostolski molitvenik« r. Din 1.—, z. Din 16.— in drugi. Postrežba točna in solidna.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

Ni zdravja brez dobre prebave!

Cutite li pritisk in apetost v želodcu po jedi ali kisel okus v ustih? Trpite li na trdo vratnem zaprtju, bmotici ali pomanjkanju spanja? Ali Vas muči glavobol, bolečine v želodcu ali slabost? Morda imate izpuščaj na koži, nastale vsled slabe prebave! Prepričajte se tudi Vi, da preizkušena zdravilna specialiteta FIGOL-eliksir ureja prebavo in Vam vrača zdravje. FIGOL preizvaja in ga po povzetju razpošilja z navodilom o uporabi.

LEKARNA dr. Z. SEMELIČ DUBROVNIK 2

Izvirni zaboječek
s 3 steklenicami z ovojnino in poštnino
Din 105.—, s stekl. Din 245.—, 1 stekl. Din 40.—.

Mnogobrojne zahvale nam dohajajo vsak dan o uspešnem učinkovanju FIGOL-a

DOPISL

Zg. Ponikva. Dne 15. aprila se je mladeniška in dekleška Marijina družba ponovno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Vsak prvi petek imamo sv. mašo s petjem za vse, ki so se posvetili božjemu Srcu. — »Bogoljubov« prihaja k nam na skupni naslov 55. »Glasnik« imajo vse posvečene družine. Tudi list »Katoliški misijoni« je močno razširjen. Družbenke so večinoma vse pridne. Par nam jih je pa zopet odtrgal nesrečni — ples. Dve pridni članici sta se poročili. Na gostiji se je nabralo 200 Din za družbeno zastavo. V ta namen smo imeli tudi posebno prireditev z igrokazom in srečolovom.

Sladkagora pri Šmarju. Naša Marijina družba, ki ima okrog 100 članic, skuša gojiti pravo marijansko življenje. Mesečni shodi z bodrilnimi govori se vrste redno; evharistični odsek vabi in se trudi, da bi vsa družba mesečno prejemale sv. zakramente. Lepo število članic pristopa celo vsak dan k mizi Gospodovi. »Bogoljub« prihaja k nam vsako leto v večjem številu; pa ga tudi pridno čitamo. Voditelj Mar. družbe, domači župnik, je praznoval 20. maja tridesetletnico svojega uspešnega delovanja med nami. Kongregacija mu je priredila primerno in presrčno proslavo.

Bukovo. Prvič se danes oglašamo v »Bogoljubu« in sporočamo veselo novico. Tudi pri nas smo ustanovili Marijino družbo. Sprejetih je bilo 18 deklet. Od 17. do 20. maja so bile duhovne vaje. G. župni upravitelj je s prepričevalnimi besedami navduševal dekleta za kongregacijo, dokazoval, kako potrebna je in kako nespametni so vsi ugovori proti njej. V nedeljo 20. maja smo veselega srca stopale za zastavo Marijino v spremstvu sosednih tovarišic v cerkev, kjer se je vršil slovesen sprejem po krasnem govoru, ki ga je imel g. F. Terčelj iz Gorice. Po končani slovesnosti nas je razveselila prednica M. A. iz Sent. Gore s presrčnim pozdravom, in mlada družbenica z lepo deklamacijo, slavnostni govornik z bodrilnimi nauki za življenje.

Kosovo polje. »Trdno kot skala, kot hrast bomo stali, duše pogube srčno varovali.« — V teh besedah je in ostane nam »Marijinim sinovom« tudi v vojaškem stanu pravilo in merilo za vse življenje. Domačini tu na Kosovem polju imajo — žal — malo pojma o Marijinem češčenju: Turki Marije ne poznajo, pravoslavni so pa versko — mlačni. Želimo, da bi vsaj mi mogli biti z besedo in zgledom apostoli, in da bi Marija bila varuhinja tudi Kosovega polja. — Cerkevica, ki bo posvečena sv. Antonu Pad., je tu v Prištini dograjena do strehe. Naj bi nam Marija naklonila mnogo novih dobrotnikov, da bi mogli cerkev srečno dovršiti. Ob nedeljah imamo vojaki sveto mašo pod milim nebom; duhovno pastirstvo opravlja med nami vojaški duhovnik. Pozdrav vsem čitateljem »Bogoljuba«. — Š. Ogrizek.

Gore nad Idrijo. 6. majnika smo imele članice Mar. družb ob blagoslovljenju nove družbene zastave na Gorah dekanjski shod. Čeprav je bilo vreme slabo, je bila udeležba jako številna. Nekatere članice so prišle po dve uri daleč. Svete obrede je izvršil dekanjski voditelj svetnik Fr. Oswald, ki je imel tudi jako lep govor o pomenu zastave in Marijinih družb. Dekle, kje hočeš iskati razvedrila in poštene zabave, če ne v Marijini družbi, ko je svet tako gnusoben in razuzdan!

Vuzenica. »Bogoljub« ima res mnogo-vrstno, verskovzgojno, poučno in zanimivo vsebino. Vnete člane Marijinih družb zanimljejo predvsem poročila o delovanju in gibanju po kongregacijah. Naj bi vzbudili taki dopisi pravo tekmovanje v kongregacijskem življenju! — Tudi pri nas Marijina družba že dolgo vrsto let vzgaja deklško mladino za vzorno krepkostno življenje. Zadnji čas se je število članic zopet dvignilo. 20. maja je bil sprejemni dan novih članic. Obrede je izvršil škofski voditelj iz Maribora. Upamo, da bo družba napredovala ne le po številu, marveč tudi po vnemi in po gorečem prizadevanju za dosego kongregacijskih ciljev!

Sv. Duš (Loče pri Poljčanah). Tu je umrla 2. aprila t. l. članica Marijine družbe Antonija Drame. Pokojna je srčno hrepenela, da bi se njena smrt naznanila v »Bogoljubu«. Pa je tudi zaslužila, da se je B. spominja. Uboga revica je trpela 10 let in prenašala z vso potrpežljivostjo kal jetike, ki si jo je nakopala v službah. Služila je najraje po bolnišnicah. Sprejeta je bila v samostan SS. sv. Magdalene v Studencih pri P. Ker se ji je bolezen poslabšala, je morala domov k materi. Ko je okrevala, je sprejela zopet službo bolniške strežnice v Ljubljani; nato je šla v Lichtenturnov zavod, kjer je bila njena zadnja služba. Bolezen je zopet hujše pritisnila; morala je iskati zavetja pri materi. Ležala je dva me-

seca in umrla. Trpela je pomanjkanje, živela v tihi bridkosti, a ni nič tožila. Svoje prihranke je bila razdala v dobre namene. Podpirala je zlasti misijone. Vneta je bila osobito za dobre časopise, ki jih je spravljala v krščanske družine. Marsikomu je naročila »Bogoljuba«. Naj bo vneta častilka sv. R. T. priporočena v molitev zlasti tem, ki so jo poznali.

Konjice. Med vrste naše Marijine družbe je zavel dih svežega marijanskega življenja. Nekatere spremembe so vplivale tudi na pomladek naše fantovske Marijine kongregacije. Izredno priznanje zasluži nje voditelj g. Zafošnik, ki s pomočjo delovnega odbora dviga družbo k vedno lepšemu razmahu, v okrepitev verskega življenja med družbeniki. So pa naši fantje tudi vneta kongreganisti; vsako prvo nedeljo v mesecu so številno zastopani pri obhajilni mizi med vrstami iz apostolstva mož. Enako se skrbno udeležujejo tudi družbenih shodov. Na zunaj so se častno izkazali o prireditvi »Alozijeve akademije« dne 24. junija, ki je tehnično prav dobro uspela in marsikateremu gledalcu privabila solzo v oko. Fantje! Bojazen in nepotrebnih obziri so izgubili iz naše srede. Tako naj ostane Predobro se zavedamo, da pomlad našega življenja je in ostane lepa edinole v službi Brezmadežne. Ob njeni roki bomo vzrastli v krščansko značajne može, v viteze čistih besed in neomažeževanih dejanj, v sinove božjega plemstva.

Slovenska religiozna lirika. Kot novost na slovenskem slovstvenem polju omenjamo tudi knjigo »Slovenska religiozna lirika«, ki obsega izbrane pesmi z versko vsebino. Povečini so precej globoke. Izobraženci jih bodo s pridom čitali. — Pesmi je zbral in uredil Francè Vodnik.

ZAHVALE.

Jož. Kos se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., & S. Celiní za več usl. prošenj; priporoča se bož. Srcu J. za spreobr. neke osebe. — A. K. iz Ljubljane izreka obl. zahvalo sv. Jan. Vianneyu, sv. Mali Cvetki, presv. Srcu J. in M. za srečno prestani izpit. Priporoča se v molitev. — M. K. se zahv. Mariji, Pom. Kr., sv. Antonu P. in sv. Jožefu za uslišano prošnjo. — Apolonija Kokovnik se zahvaljuje Materi božji, sv. Blaziju in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje v grlu; presv. Srcu J. pa za več uslišanih prošenj. — M. D. (Sv. Jakob v R.) se zahvaljuje sv. Antonu P. in sv. Tereziji D. J. za uslišano prošnjo v raznih zadregah, posebno za povrnjeno zdravje. — Kristina Demšar se najiskr. zahvaljuje nebeski Materi in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje. — I. U. se zahvaljuje presv. S. J., Materi božji, sv. Antonu P., † Slomšku za prejete milosti in za pomoč v skušnjavah. — Liza Strmčnik se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo. — F. S. se zahv. Mariji, Pom. Kr. in † Slomšku za ozdravljenje v nevarni bolezni. Priporoča se molitvi za odvrnjenje dušnih in telesnih nevarnosti. — Teharje, M. D. Zahvala Mariji Pom., sv. Mali Cvetki in † škofu Slomšku za izboljšano zdravje.

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1928.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. očetu: Pravo pojmovanje domovinske ljubezni.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Katoliški naseljenci v misijonih.

Mesečni zaščitnik: Sv. Ivan Vianney (Vianec) (9.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Vezi sv. Petra	Zmaga sv. Cerkve nad sovražniki	Tunice	Mozirje
2 Četrtek	Porcijunkula	Pomoč dušam v vicah	Ribnica	Luče
3 Petek	Najd. sv. Štef.	Zadoščenje presv. Srcu Jezusovemu	Ljublj. Marijan.	Nova Štifta
4 Sobota	Dominik s.	Razumevanje ljubezni do bližnjega	Št. Ožbalt	
5 Nedelja	10. pb. M. D. S.	Apostolstvo molitve v Sloveniji	Gora p. Sodr.	Solčava
6 Poned.	Gosp. sprem.	Srcu Jezusovemu posvečene družine	Predoslje	Mozirje
7 Torek	Kajetan	Boj kletvini in pijančevanju	Št. Jakob o. S.	Nazarje
8 Sreda	Cirijak in tov.	Narodni mir in edinost	Polica	
9 Četrtek	Ivan V. (m. z.)	Duhovni pastirji	Golenica	Bočna
10 Petek	Lovrenc m.	Državniki in narodni voditelji	Raka	Ptuj
11 Sobota	Tiburcij m.	Verska obnova našega naroda	Janče	"
12 Nedelja	11. pb. Klara d.	Sramežljivost v noši	Gozd	Ptuj, hiralnica
13 Poned.	Radegunda	Skrb za reveže in sirote	Dobovec	
14 Torek	† Evzebij s.	Sprebrnjenje trdovratnih grešnikov	Meknje	Sv. Pet. in Pav.
15 Sreda	Vnebovz M.	Mladeniške Marijine družbe	D. M. v Polju	
16 Četrtek	Rok s. Hiacint	Blagoslov pri živini in na polju	Dolenja vas	Sv. Urban
17 Petek	Liberat m.	Širjenje dobrega tiska	Ribno	Hajdina
18 Sobota	Helena kr.	Apostolstvo mož in mladeničev	Št. Lovrenc	Vurberg
19 Nedelja	12. pb. Ludovik	Dom duhovnih vaj	Čerklje	Sv. Andraž S. g.
20 Poned.	Bernard c. uč.	Cistercijani. Dljaki na počitnicah	Žalna	Sv. Lovrenc S. g.
21 Torek	Franciška Š. s.	Sv. cerkev v Rusiji in Mehiki	Ljublj. Lichtent.	Sv. Marko
22 Sreda	Timotej m.	Naši misijoni v Bengaliji	Trebnje	Sv. Ožbalt kap.
23 Četrtek	Filip Ben. s.	Krščanska šola v Jugoslaviji	Koprivnik	Sv. Marjeta
24 Petek	Jernej sp.	Duhovniški in redovniški poklici	Št. Jernej	Polenšak
25 Sobota	Ludovik kr.	Pokorščina duhovnim predstojnikom	Goriče	Rogalec
26 Nedelja	13. pb. Cefirin	Skrb za delavce	Zg. Tuhinj	Rogalec
27 Poned.	Jožef Kalas s.	Pogosto prejemanje zakramentov	Dole	Sv. Križ Slat.
28 Torek	Avguštin c. uč.	Katoliški pisatelji in znanstveniki	Struge	
29 Sreda	Obljav. Jan. K.	Zatiranje nenravnih plesov	Stopiče	Sv. Ema
30 Četrtek	Roza Lim. d.	Skrb za sv. čistost	Brdo	Sv. Peter M. s.
31 Petek	Rajko s.	Umrli. V molitev priporočeni	Višnja gora	Kostrivnica

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

K. J. V. se priporoča ž. Materi b., † škofu Slomšku za zdravje, razsvetljenje, vdanost v b. v. in za dušni mir; sv. Tereziji D. J., sv. Alojziju in sv. Stanislavu pa za vredno prejemanje sv. zakr. — M. K. se priporoča Lurški Mariji, sv. Tereziji D. J., sv. Ani, sv. Antonu in † škofu Slomšku za zdravje in za spreobrnenje brata. — Neka mati priporoča Mariji in svetnikom b. pravi poklic svojega sina, ter prosi molitve v ta namen. — M. R. se priporoča presv. Srcu J., Mariji, sv. Mali Cv. in † Slomšku za čisto življenje; v molitev tudi priporoča neko drugo osebo (po namenu). — Mar. družbenka se prip. Sv. Duhu in sv. Mali Cvetki za pravi poklic in za dosego drugih dobrih namenov. — Fant Ferd. K. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Francišku As., sv. Stanislavu, sv. Mali Cvetki, † T. Ledohovski, † Slomšku za dosego stanovitne in goreče vere, za vredno prejemanje sv. zakr. in dr. dobre namene; prosi tudi molitve dobrih vernikov. — I. iz Banjaluke priporoča molitvi vernikov svojo sestro, da bi se po-

vrnila v katol. Cerkev. — M. J. (Gorenjvas) se priporoča presv. Srcu Jezus, v dober namen in prosi molitve »Bogolj.« naročnikov. — I. K. se priporoča Materi b., † Slomšku za milost pravega poklica in druge dobre namene. — Mar. dr. se priporoča presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J., sv. Antonu P., sv. Alojziju, sv. Stanislavu, † Slomšku, S. Celini, Don Bosku za dosego raznih namenov. — Družina Mikec priporoča svojega otroka Ivana (da bi ga zapustila padavica) presv. Srcu Jez., sv. Tereziji D. J., † škofu Slomšku. — M. P. (Predoslje) se priporoča priprošnji † Slomška. — Priporočam se presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Mali Cvetki, sv. Janezu Vianneyu, sv. Jan. Evang., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Fran. Seraf., † Slomšku za ljubo zdravje in za druge zadeve. Ivan Kotar. — M. H. se priporoča presv. Srcu Jez., žal. M. b., sv. Tereziji D. J., † Slomšku in dušam v vicah za premag. skušnjav, za zdravje in druge dobre namene. — Neimenovana oseba se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu na dober namen in za pomoč v neki zadevi.

Marija in Marta.

Ko so potovali, je prišel Jezus v neko selo, in neka žena, po imenu Marta, ga je sprejela v svojo hišo. Ta je imela sestro, z imenom Marija, ki je sedla k nogam Gospodovim in poslušala njegovo besedo. Marta pa si je dala veliko opraviti s postrežbo. In pristopila je ter rekla: »Gospod,

ti ni mar, da me je sestra pustila samo streči? Reci ji, naj mi pomaga!« Gospod ji je odgovoril: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnogo stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ne bo vzet.«

(Lk 10, 38—42.)

Ivanek in danica.

I. Šarič. — J. Pucelj.

Zora se je mlada zazorila,
in danica se je zaiskrila.
Ivanek je vstal, Gospo pozdravil,
in pozdravil je danico-zvezdo,
pa ji milo kakor brat govoril:
»Oj danica, zvezdica nebesna!

Jaz imel sem sestrico predrago,
jaz imel sem sestrico Angelko —
pa jo Bog je k sebi vzel v nebesa.
Oj povej mi, zvezdica-danica,
kaj mi dela sestra Angelka,
kaj pri Bogu dela mi v nebesih!«

Ivanku je zvezda govorila:
»Ivanek, ti dušica nedolžna!
Angelček je sestra Angelka,

pred prestolom božjim in Marijinim
k Bogu ljubemu ročice sklepa
in h Gospej oči nedolžne dviga.«

Ko razumel Ivanek je zvezdo,
pa tako je milo ji govoril:
»Oj danica, zvezdica nebesna,
hvala tebi za besedo drago!
O jaz vem zdaj, kaj mi ona dela,
moja srečna sestra Angelka:

pred prestolom božjim in Marijinim
k Bogu ljubemu ročice sklepa
in h Gospej oči nedolžne dviga,
pa Boga in sveto Mater prosi,
da že brž v nebesih vidi brata.«

To je prva in največja zapoved.

Dr. Fr. Jaklič.

Ko prihaja v deželo jesen, se polasti nekaterih ptic čudno hrepenenje: zahoče se jim solnca in toplote, cvetja in zelenja. Skozi mrzlo meglo in noč jadrajo v premi črti proti jugu in nobena ovira, noben mik ne more upokojiti njihovega srčnega nemira, dokler niso dosegle svojega cilja.

Tak nemir pa stalno in neprestano občuti človeško srce. Ljubezni, dobrote, lepote, vzvišenosti si želi. Nešteto stvari stopa predenj ter mu govori: »Glej, koliko je tega v meni! Ako boš mene imel, bo tvoje srce upokojeno in srečen boš.« Eden jim verjame bolj, drugi manj; kolikor pa kdo pričakuje prave sreče od stvari, za toliko se zmoti in prevara.

Videl si že otroka, ko kliče in joka za materjo: dajo mu v naročje igrač, pozornost njegovo skušajo obrniti drugam; on pa zopet iznova zaihti, njegove ljubezni do matere ni mogoče za stalno zamotiti.

Verna podoba človeškega hrepenenja! Vsaka ustvarjena ljubezen, dobrot, lepota nas le za kratek čas upokoji. Potem pa se zavemo, da bi radi še vse več: **n e s k o n č n o , n e o m e j e n o s r e č o h o č e m o .**

To je pa samo Bog.

Ako bi vso ljubezen mater do otrok in otrok do mater, vso ljubezen ženinov in nevest in prijateljev skupaj zлил, bi bila vsa ta ljubezen kot majčkena kapljica proti — ogromnemu morju neizmerne ljubezni, ki je v Bogu. »Bog je ljubezen«, pravi sv. Janez. In ako bi stisnil vso lepoto in vzvišenost, vso plemenitost in dobroto, ki jo je kdaj nosila ali jo bo nosila zemlja, bi bilo vse to kakor medel žarek, ki je prisvetil iz Boga; kajti Bog je neskončna popolnost.

Serafi, ta vzvišena, presrečna bitja, so pogreznjeni v spoznavanje in uživanje neskončno lepega, dobrega in ljubečega Boga. Kako srečni so! Tudi človek se bo po smrti — ako bo srečna — vtopil v božjo popolnost; takrat šele mu bo popolnoma utešen ves srčni nemir. Takrat šele. V tem življenju smo pa izpostavljeni mikom in obljubam stvari. Ne verjemimo jim, marveč vera nam bodi vodnica. »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem« (Mt. 22, 37) je dejal Sin božji. Sv. Pavel lepo pripomni: »Vidimo zdaj skozi zrcalo kakor v megli, takrat pa iz obličja v obličje.« (1 Kor. 13,

12.) Da, videli bomo, kako je le Bog vreden vse naše ljubezni.

Veren zgled človeka, ki je kar hlepel za ljubeznijo, lepoto in srečo in ki jo je neutrudno iskal v stvareh, pa nikjer ne našel, dokler se ni umiril in iz vse duše za stalno oveselil v Bogu, je sv. Avguštin. Kot magnetna igla nekaj časa nemirno niha, potem pa se lepo obrne proti severu in ostane tje obrnjena, tako je bilo tudi z Avguštinovo ljubeznijo do Boga. »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nepokojno je naše srce, dokler se ne umiri v Tebi,« je zapisal po svojih zablodah in po svojem izpreobrnjenju.

*

V severni Afriki, v numidijskem mestu Tagaste je bil rojen, in sicer l. 354. Ni bilo še dolgo tega, ko je mlado krščanstvo stopilo iz katakomb in ječ in amfiteatrov v svobodno življenje; poganstvo se je že z zadnjimi silami borilo na rimskih tleh z božjim naukom; začele so se širiti krive vere med kristjani, poslužujoč se laži in nasilja. V obrambo čiste resnice je takrat vstalo mnogo mož, cerkvenih učencov in očetov, ki so s svojimi spisi za vselej obogatili katoliško slovstvo. Njih dika je pa Afrikanec Avguštin.

Njegov oče je bil rimski državni uradnik, po veri pogan, ki se je šele na smrtni postelji dal krstiti. Zgodaj je zapazil sinove izredne zmožnosti, zato je vse storil, da bi ga kar najbolje izšolal in vzgojil za svet in za svetno srečo. Avguštinova mati Monika je pa bila globoko verna, svetniška žena; z neutrudljivo ljubeznijo, potrpežljivostjo in pobožnostjo je hotela sina usmeriti proti Bogu. Že se je priglasil za krst, vendar ga ni takoj prejel. Bog je hotel, da si poprej docela očisti srce v bridkih preizkušnjah.

Kot mladenič je spričo svoje izredne nadarjenosti strastno zakoprnel po spoznanju in znanostih. Šolal se je najprej v bližnji Madavri, potem pa v Kartagini, kjer je bil sedež afriške učenosti, pa tudi pravne pokvarjenosti in propalosti. Oče mu ni bil privzgojil dovolj npravnega smisla za čistost; materinemu vplivu Avguštin ni odprl dovolj srca; nadnaravnih pripomočkov ni poznal in jih ni rabil; tovariši so bili pa tako večči zapeljevanja. Temnopolti in kodrolasi Numidijec, živih oči in kot morje valujočega srca, se je

vrgel v naslade in v grehe, brž ko je dorastel. Svoje žejne ustnice je nastavil k čaši opojnosti in je v dolgih požirkih pil in užival. Po naravi je pa le bil plemenitega srca, ki se mu je kmalu oglasilo; »Moj Bog in moje usmiljenje, s kolikim žolčem si oškropil mojo naslado!« je pozneje zapisal o tistih mladostnih letih.

Razprt je bil sam s seboj in s svojo vestjo, zdvomil je tudi nad svojo vednostjo in nad vsako zunanostjo sploh. Hotel je preko njenih mej do zadnjih resnic, zato se je vdal z vso dušo zmoti manihejcev, ki so učili, da svetovje in tudi slehernega človeka sestavlja in vodi dvoje počel, dobro in zlo, ki sta v neprestani medsebojni borbi. Obljubljali so mu, da ga bodo pripeljali k pravemu spoznanju, in verjel jim je.

Mati sv. Monika je bila nad njegovo izgubljenostjo neutolažljiva. Molila je dneve in noči, mesece in leta. Veliko tolažbe je črpalo njeno bedno srce iz besed nekega škofa, da se bo Bog prav gotovo usmilil njenih solz.

Ko je Avguštin dokončal svoje učenje, je otvoril v Kartagini lastno šolo za govornišstvo, po kateri je kmalu zaslovel. Častihlepnost ga je gnala še naprej: l. 384. je skrivaj odhitel v Rim, od tam pa v Milan, kjer je imel takrat cesar svoječasno bivališče. Mati ga ni hotela izgubiti izpred oči; proti njegovi volji je šla za njim v daljno gornjo Italijo. Tudi tu je Avguštin nadaljeval svoje grešno življenje in z njim prizadeval blagi materi neizrekljivo žalost. Pa je vztrajala v molitvi in v zaupanju na božje usmiljenje, saj je nebeški Učenik izrekel tako bodrilne in tolažilne besede: »Prositi in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj v s a k , kdor prosí, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.« (Mt. 7, 7.)

Napotila ga je, da je šel poslušat slovitega milanskega propovednika, škofa sv. Ambroža. Skraja ga je mikala le njegova govorniška umetnost; polagoma so pa svetnikove besede začele v živo zadevati njegovo srce, ki je bilo tako strašno nesrečno in si je želelo luči in moči, da vstane v lepše življenje. »Nesrečen sem bil in nesrečna je vsaka duša, ki je zvezana z ljubeznijo do minljivih stvari,« je potožil pozneje. S prijateljem Alipijem je začutil domotožje po Bogu in po njegovi ljubezni. Z gnusom se je obrnil od manihejskih zmot, težko pa mu je bilo odpovedati se dolgoletni grešni navadi. Molil je vroče k Bogu, obenem se je pa bal, da bi

ga Bog morda res ne uslišal, tako ga je vsega obvladala strast.

Nekoč je slučajno izvedel, da se je izpreobrnilo več rimskih oficirjev, ko so prebirali svetniško življenje afriških puščavnikov. Kot rezek blisk se mu je posvetilo; začela se je poslednja, silovita borba v njem. Prelepo jo je pozneje sam opisal v svojih »Izpovedih«. Bolesno se je zavedal vse svoje nesreče, ko sta nekega dne sedela z Alipijem ter se razgovarjala. Vihar mu je čim dalje bolj naraščal, potok grenkih solz mu je silil v oči. Da bi se na samem lahko izjokal, se je z besedami, ki so razodevale vse gorje njegovega srca, poslovil in oddaljil od prijatelja. Legel je pod smokvino drevo na obraz in iz oči in iz srca se mu je vroče izlilo: »Kako dolgo, kako dolgo bom še odlašal? Zakaj pravim: jutri, jutri? Zakaj naj ne bo sedaj, zakaj ne to uro konec moje sramote?«

Takrat je pa začul kot glas otroka, ki mu je zaklical: »Vzemi in beri!« Pri sebi ni imel svetega pisma; vrnil se je k Alipiju, odprl je in bral v pismu sv. Pavla do Rimljanov prelepe besede, ki nam jih cerkev govori prvo adventno nedeljo: »Bratje! Vemo, da je že prišla ura, da vstanemo iz spanja. ... Noč je prešla, dan pa se je približal. Vrzimo torej od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe. Kakor ponednevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijančevanju, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in zavisti, temveč oblecimo Gospoda Jezusa Kristusa.« (Rim 13, 11—14.)

V duši mu je postalo nebeško jasno in milo, milost je izvojevala zadnji boj. Noč je prešla in dan se je približal za moža, tako bogatega in globokega v mislih in čustvih. Kako se je materino srce zveselilo, ko sta ji prišla z Alipijem povedat radostno, odrešilno novico! V Boga je zapala in dolga leta v dušnem gorju zaupno molila, Bog pa ni nikoli nezvest svojim obljubam.

Avguštin se je hotel docela posloviti od žalostne minulosti. Odložil je službo učitelja govornišva ter se umaknil z nekaterimi prijatelji na pristavo, kjer se je pripravljal z molitvijo ter modroslovnimi in bogoslovnimi nauki na sv. krst. Z Alipijem ga je prejel na veliko soboto l. 387. iz rok sv. Ambroža, star 33 let. Vse zablode in vse kazni za grehe mu je izbrisala krstna voda. Veselo je gledal v lepo prihodnost, ko bo s samoodpovedjo prišla sreča v razboljeno dušo.

Z materjo se je napotil proti rodni obali severne Afrike. Že sta bila v rimskem pri-

stanišču Ostiji, kjer sta čakala ladje in ugodnega vetra. Zvečer je bilo, ko sta slonela ob oknu; pred hišo je dehtel vrt z južnimi cveti, spodaj pa je pokojno ležalo in pljuškalo brezmejno morje. Večerna zarja se je prelivala po nebu in vodah; bila je ura, ki tako rada spomni človeka na onostransko življenje. Res se je razpletel med materjo in sinom, ki sta bila zdaj tako enotno ubrana v mislih in željah, pogovor o preteklosti in še bolj o prihodnosti. Mati mu je slikala nebeško veselje in mu dejala, da si že želi v božji objem, saj je dovršila svoje delo na zemlji, ko ga vidi vstalega in upokojenega. Pozno v noč sta se duši matere in sina prelivali ena v drugo ter se ljubeče izlivali v Boga, v božjo lepoto, mogočnost, dobroto in — ljubezen.

Ko je sv. Monika res tako lepo dovršila svoje delo na zemlji, ji je Bog kar tam v Ostiji čez pet dni poslal mrzlico, ki jo je v štirih dneh pripeljala v večnost. Kako se je sin ob materini smrti še bolj živo zavedel, kaj vse mu je bila ta trpeča in upajoča ubožica! Še v poznih letih se mu je težko in milo storilo ob mislih nanjo.

Koliko naših zlatih mater ji je podobnih v trpljenju, v zaupanju na Boga in v molitvah!

Ko je sv. Avguštin spoznal, da je le Bog vreden vse naše ljubezni, je odslej le zanj živel. Vrnil se je v afriško domovino; svoje imetje je razdal ubogim in se z izbranimi prijatelji umaknil v samotno selišče, kjer so molili, študirali svete vede, se

o njih razgovarjali in pisali. Po štirih letih ga je ljudstvo v pristanišču hiponskem prisililo, da je postal duhovnik. Na vrtu poleg cerkve je živel v duhovski naselbini kot v samostanu in dodal k prejšnjemu načinu življenja še pridigarstvo službo. S svojim 42. letom je postal v Hiponu škof. Kot je nekoč bil s slabim življenjem in zmotnimi nauki v padec mnogim, tako je bil zdaj luč na svetilniku ter je svetil ne le svoji škofiji, marveč vesoljnemu kršč. Zapadu z zgledom in svojimi obširnimi, globokimi spisi, s katerimi je razširil svoj vpliv v nedoglednost.

Celih 35 let je vodil svoje ovce. Bila ga je sama preproščina v stanovanju, obleki, hrani in nastopanju. Za ubožce se je posebno zavzemal.

L. 429. je prihrumelo divje germansko pleme Vandalov preko Španije v Afriko. Vodil jih je Gejzerih, strašni kralj morja, na pol junak, na pol ropar. Oblegal je Hipon. Sv. Avguštin bi bil lahko ubežal, pa ni hotel; trpeti je hotel s svojimi verniki. Silno je molil v občni stiski k Bogu. Nenadoma je pa obolel in 28. avgusta l. 430. je v ponižnosti in v zaupanju na Boga umrl. Sv. Cerkev se ga spominja na njegov smrti dan 28. avgusta. Nad njegovim grobom se je sesula in zrušila bogata in pomembna afriška krščanska in svetna kultura.

Za blago, ljubljeno materjo je šel uživati Lepoto, Dobroto in Ljubezen, o kateri sta oni večer v Ostiji tako dolgo govorila. Da bi pomagal prav usmeriti in upokojiti tudi naše nemirno srce!

Ura molitve pred sv. Rešnjim Telesom.

Alojzij Stroj.

Sv. apostol Janez nam opisuje v skrivnem razodenju čudovito sliko (22, 1. in sl.): »Angel mu kaže reko žive vode bleščeče se kot kristal. Reka je tekla od božjega prestola po ravnini. Na obeh straneh reke so bila drevesa življenja, ki so prinašala dva najstere sadeže, vsak mesec druge. Listje drevesa je v zdravje narodom; nikdar ni ondi jeseni, nikoli ne odpada listje.«

Častilci sv. Rešnjega Telesa se pri pogledu na to sliko hvaležno zavedajo, da imajo v zakramentu sv. R. T. neizmerno več dobrot, kakor bi jih mogli dobiti na drevesu življenja, ki ga nam opisuje sv. Janez v skrivnem razodenju. Saj imajo pred seboj živi kruh, ki je studenec vseh milosti in vseh dobrot. Prav posebej pa še smemo

trditi, da častilci najsvetejšega zakramenta, ki opravljajo mesec za mesecem molitveno uro pred sv. R. T., ne bodo nikdar šli od Zveličarja brez posebnih milosti in dobrot. In prav pri mesečni uri, ki jo opravljajo kot svojo glavno dolžnost udje bratovščine sv. R. T., bodo prejeli tudi mesec za mesecem izredne in posebne milosti.

Ura molitve je prav poseben pripomoček, da obnove častilci sv. R. T. ljubezen do Jezusa Kristusa v sv. zakramentu. Ta ljubezen je duša bratovščine sv. R. T., saj vnema in poživlja vso delavnost v čast presv. zakramentu.

Kdor prav ljubi Gospoda v sv. zakramentu, ne bo nikoli opustil ure molitve. Če je Jezus Kristus v sv. R. T. naš posredovalec pri svojem nebeškem Očetu, če noč

in dan poslušaj naše prošnje, če nas v vseh potrebah tolaži: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil«, ali se mar mi ne bomo vedno prizadevali za blagor, ki nam ga ponuja, ali mu ne bomo vedno zanj izkazovali hvaležnosti?

Jesus je daroval vse ure svojega življenja v naše zveličanje. Tudi v presv. zakramentu vedno le za nas živi. Ali se ne spodobi, da mu tudi mi vsaj kako uro darujemo?

Ura molitve je pravo in resnično zadostovanje za nečast, ki jo trpi Jesus v zakramentu sv. R. T. Ura molitve je očitno zadostovanje usmiljenemu Jezusovemu Srcu, ki je vedno pripravljeno nam odpustiti in razliti v naša srca obilnost svoje milosti.

Kako naj opravimo uro molitve pred sv. Rešnjim Telesom?

Ko pridemo v cerkev, obudimo živo vero, da je Jesus Kristus resnično pričujoč v zakramentu presv. R. T. Potem božjega Zveličarja ponižno pozdravimo in počastimo. Da bomo mogli dobro opraviti uro molitve, prosimo predvsem nebeške pomoči. Potem premišljujemo neskončno ljubezen, katero ima Jesus do nas v zakramentu ljubezni. Preudarimo pa tudi grdo nehvaležnost proti Jezusu in prosimo odpuščanja vsem grešnikom. Potem sklenimo, da sami in tudi vsi, na katere moremo vplivati, ne bodo več žalili Jezusa. Izročimo Zveličarju sebe in svoje družine in naznamo mu vse svoje potrebe. Prosimo ga, da bi vedno vredno prejemali sv. obhajilo, posebno pa sv. popotnico na zadnjo uro. Prosimo Jezusa pomoči v skušnjavah, zlasti pa zoper poglobitveno pregreho. Potem priporočimo Jezusu sv. Cerkev in vse njene zadeve, sv. očeta, škofo, duhovnike, sorodnike, dobrotnike kakor tudi sovražnike, vse, ki so goreči v dobrih delih, da bi ostali stanoviti in grešnike, da bi zapustili greh. Molimo za ude bratovščine presv. R. T. in za duše v vicah. Ko se bliža konec ure, prosimo Jezusa, naj nam odpusti, kar smo se v tem času pregrešili; zahvalimo se mu za vse dobrote, katere smo prejeli v uri češčenja in ponovimo storjene dobre sklepe. Priporočimo se tudi Materi božji. Pred sklepom ure še enkrat pozdravimo Jezusa in ga prosimo blagoslova.

Pri molitvah v čast Zveličarju v svetem Rešnjem Telesu se moremo posluževati primernih molitvenih knjig. Prejšnje čase so v ta namen služila »Obiskovanja Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu in pozdravljanja Marije prečiste Device« (Po sv. Alfonzu Ligvoriju poslovenil Fride-

rik Baraga), potem Volčičeva »Sveta ura, moliti Jezusa v zakramentu ljubezni božje« (Od l. 1867. do 1887. je izšlo pet natisov) in po francoskem izvirniku prirejena knjiga »Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa in lepšanje revnih cerkva« (Od l. 1863. do 1883. so izšli trije natisi). Sedaj imamo v ta namen prelepo knjigo »Večna molitev pred Jezusom v zakramentu ljubezni« (deveti natis). Knjiga je zato tako primerna, ker navaja častilce sv. Rešnjega Telesa živeti s Cerkvijo in Jezusom z ozirom na cerkveno leto. V adventu vlija s svojimi »urami« v srca vernikov goreče hrepeneje po Jezusu in, ko pride božič, tedaj pričara v njih srcih veselje, kakršno je bilo nekdanj veselj pastircev in božje Matere Marije nad novorojenim Detetom. Veliki teden zopet delijo verniki z »Večno molitvijo« v roki s trpečim Jezusom trpljenje in na veliko noč zmagoslavje njegovega vstajenja. O kako hrepene srca po Jezusu na praznik vnebohoda, ko je šel Jezus v nebesa, dokler se na binško praznik ne zlijejo v gorečo prošnjo za darove Svetega Duha. In ko verniki po prazniku sv. Trojice obrnejo oči od nebes, se oklepajo in radujejo s sv. Cerkvijo svojega največjega zaklada na zemlji, Jezusa v presv. zakramentu, na praznik sv. Rešnjega Telesa« (Uvod).

Pri uri molitve pred sv. R. T. molimo lahko tudi vse druge molitve, ki se nanašajo na Zveličarja pričujočega v sv. zakramentu. Gotovo je tudi primerna molitev sv. rožnega venca. Sv. oče Pij XI. je povodom evharističnega kongresa, ki se je obhajal lani od 7. do 12. septembra v Bologni (Bolonji), podelil in razglasil popoln odpustek, ki ga morejo prejeti pod navadnimi pogoji (spoved, sv. obhajilo, molitev v papežev namen) vsi verniki vsakokrat, kadar pred sv. Rešnjim Telesom, bodisi da je izpostavljeno ali v tabernaklju shranjeno, pobožno zmolijo vsaj en del sv. rožnega venca.

Češčenje sv. R. T. je najvažnejša, najbolj potrebna pobožnost. Vse druge pobožne družbe in bratovščine dosežajo svoj namen le v toliko, v kolikor vodijo k češčenju sv. Rešnjega Telesa. Ko se je v ljubljanski škofiji l. 1859. ustanovila bratovščina sv. Rešnjega Telesa, so bili prvi in najbolj goreči častilci najsvetejšega zakramenta udje tedaj cvetoče bratovščine svete Uršule (Venec cerkvenih bratovščin 1900, str. 134). In ko se je priredila glasna molitev pred Najsvetejšim, so bili člani in članice Marijinih družb najbolj vneti in goreči častilci presv. zakramenta.

V uri molitve pred sv. Rešnjim Telesom začnemo že na zemlji isto, kar bomo opravljali neskončno srečni v nebesih. Pridružujemo se angelom, ki nikdar ne zapuste tabernaklja, kjer prebiva njih Gospod

in Bog, posnemamo prečisto Devico Marijo, ki je vedno molila svojega božjega Sina, ko je živel na zemlji, in ga tudi sedaj moli, ko kraljuje v večnosti na desnici nebeškega Očeta.

Pisma svetni inteligenci.

Dr. Fr. Debevec.

Pravega kristjana posebno jasno in razločno označuje in odlikuje nesebična ljubezen do bližnjega. Čim globlje podredimo vse svoje duševno življenje pod jarem žive krščanske ljubezni, tem svetlejša in čistejša postaja naša duša, tem bolj se približuje in nalikuje Bogu, ki je najpopolnejša lepota in najbolj dovršena ljubezen.

Vrlo česti so trenutki in prilike, ko nas potrnost, žalost, obupavanje bližnjih oseb posebno glasno zove na delo krščanske ljubavi. Pomislimo le, koliko gorja je razlitega dandanes po vsem svetu! Pogledimo samo v lastno neposredno okolico: Štrahotna borba za pravce življenja, zlasti pri mladini; nebrojni so slučajji težkih, odločilnih trenutkov, ko (posebno pri mladeži) niha življenje ob robu prepada pregrehe, zločina, samoumora.

Boj za obstanek in kruh izčrpava tudi trpežne živce odraslih; v tujini trpe tisoči naših rojakov vseh slojev. Razne bolezni (n. pr. jetikal), nesreče itd. sekajo z druge strani globoke rane. Povsod lahko najdemo strta, v žalosti kloneča bitja, ki jim je ljubav, sočutje v besedi in dejanju potrebno kakor blagodejen dež suhemu zelišču.

Pravi katoliški inteligent naj bi prej ko vsakdo drugi videl in skušal odstraniti vse to trnje in bodljike. Z ljubeznivo naklonjenostjo naj bi delil utehe bednim bitjem okoli sebe, po možnosti naj bi tudi dejansko sodeloval pri vstajenju strtih duš.

Čim bolj rastemo v ljubezni do bližnjega, tem bolj se — kakor cvet iz oklepajočega popja — razvija in raste podoba lepe, velike duše. Ko ta doseže znatno stopnjo popolnosti, bo slednjič kakor ljubeča nevesta, ki je iz globoke vdanosti in ljubezni do svojega izvoljenca pripravljena mnogo pretrpeti, da le očuva ženina zla in nesreče.

Le duša, ki se je približala notranji popolnosti (vendar je to mogoče samo s sodelovanjem božje dobrotljivosti in usmiljenja), bo mogla doumeti delo dušnega

usmiljenja, izražena z besedami: rado-voljno prenašati krivice, odpustiti žalitve in sramotenja. Težka naloga, še težja izvršitev! Ne smemo pa se ob tej skali zaustaviti, češ: to je pot za svetnike. Če bomo tako porekli, čakamo zaman večne posmrtno sreče; kdor hoče v nebo, mora biti svet, mora postati z nebeškim sodelovanjem svetnik.

Kako naj tudi na tem torišču uspešno trgujemo? Nabirajmo si zrnje za zrnjem te briljante! Ne zavreščimo na ves glas, ne udarimo na veliki boben kršenega samoljubja, če tu ali tam pade beseda zoper nas. Tako delajo nasprotniki vere. Ali naj bomo mi kot ponosni katoličani njim enaki? Ne, mi moramo biti boljši od njih. V težkih okovih imejmo zaprto svojo jezo, nestrpnost, naglico, nepremišljenost. Ne puščajmo teh grizečih psov z verige, da ne okoljejo drugih — in nas samih.

Le na ta način, z obrzdanjem samega sebe (iz ljubezni do Boga), bomo mogli dospeti bližje v božjo okolico, ker šele potem nam bodo padle luskinе z oči in bomo videli in pozeleli samo lepe, svete stvari.

Maščevanje prepuščajmo najbolj pravičnemu Sodniku. Odpuščajmo in tudi nam bo na sodni dan odpuščeno. Molče prenašajmo — do skrajnih dopustnih mej — krivico in tudi nam bo potem po naši smrti mnogo dolga prečrtanega. Obenem pa se prav vselej zavedajmo, da smo drobna, šibka stebelca, trepetajoča v vetriču, lomeča se v viharjih. Brez trajne pomoči od zgoraj bo tudi naš duh, naša volja opešala prej ali slej.

Priporočajmo se božjemu varstvu dan na dan; prosimo pomoči, žrtvujmo se pa tudi za druge, nam bližnje osebe, za vse ljudi. Dokler bodo naše ponižne prošnje vrede k nebu, zakladnica božjega usmiljenja in dobrotljivosti ne bo usahnila, ker je neizčrpna. Naša molitev, naše žrtve bodo kakor osvežujoča voda, s katero bomo zalivali cvetke kreposti, da bodo uspevale

kar najlepše; obenem pa tudi zamakali že napol suhe gomolje, da bodo pognali na novo.

Ne zanašajmo se nase, na svoj razum, poštenje: vsa ta zagotovila so nezadostna. Največjo varnost in gotovost nam more dati samo Bog, ako se bomo k njemu zatekali z gorečo, ponižno, stanovitno molitvijo.

Premerili smo nakratko najvažnejša pota, ki vsa in od vseh strani vodijo in se

zlivajo v sredino, k Bogu. Žal, da jih naše razumništvo večidel malo, premalo pozna.

Sleherni naš korak, slednja naša misel naj bi bila izraz potnika, ki potuje — tudi v največjem vrvežu — le v božjo bližino. Poreče morebiti kdo: Toliko je nujnih stvari, ki ves dan zaposljujejo poedinca, da nima ne časa, ne pokoja, ne razpoloženja za božanske zadeve. V teh netočnih besedah tiči znaten vir plitvega krščanstva. (O tem drugič.)

Tabita.

Bilo je v dneh sv. Petra. V Jopi je živel tiste dni učenka, ki ji je bilo ime Tabita. Bila je polna dobrih del in delila je obilno miloščine. Pa je zbolela in umrla. Ker je Lida blizu Jope, in so učenci slišali, da je Peter ondi, so poslali k njemu dva moža s prošnjo: »Ne odlašaj priti k nam!« Peter je vstal in šel z njimi. Ko so prišli v Jopo, so ga peljali v hišo, kjer je ležala mrtva Tabita. In pristopile so k njemu vdove in mu s solzami v očeh kazale plašče in oblačila, ki jih je delala Tabita, ko je bila še med njimi...

Tiste dni je vsa fara govorila o Prosenovi Mani. Zgodbe iz polpretekelega časa, deloma že pozabljene in otemnele, so kakor zlati spomini vstajale na dan.

»Ali se še spominjaš, kako smo hodile na Krasno brdo?«

»Kakor bi bilo včeraj.«

»Med potjo smo se skregale. Pa kako? Ti in jaz, pa Drobunova in Grogova. Vse napake in slabosti naše so prišle na dan.«

»In kakšne priimke smo dajale druga drugi!«

Pa je pristopila k nam Mana in je mirno rekla: »Deklice, danes pa ne bomo dali venca Mariji. Zakaj Marija bi ne bila vesela takega venca, ki se ga drži kreg in prepir in jeza in nevoščljivost.« Pa nam je vzela venec in se obrnila v stran, in dobro smo videle, kako so njene solze padale na tisto cvetje; le tega nismo videle, kaj je trpela takrat njena duša.«

»Ali pa tisto veš, kako je bilo, ko je Brlinka prišla nadnjo in ji očitala, da nas vodi po slabih potih?«

»Me pa smo se za Mano potegnile in smo Brlinki par gorkih povedale. Ali jo je pogrelo!«

»Mana pa je stopila pred nas in nas je prosila: »Dekleta, ne! Ni lepo, če tako delate. Tudi najboljši človek se lahko zmoti. Ko bo žena videla, da se je zmotila, bo pa drugače sodila. Molimo zanjo!« In ko ji je Brlinka očitala, da je hinavka, vem, da ji je bilo hudo, a vendar se je premagala. Nobene besede ji ni odvrnila. Le njeno solzno oko je govorilo, koliko Mana trpi.«

»In spet je bilo, ko so ljudje obsodili Drobunovo, da ji sedma zapoved ni sveta. Tudi me smo jo obsojale.«

»Pa nam je Mana rekla: »Prosim vas, nikar je ne obsojajte. Glejte samo, da se od vas ne bo nikdar slišalo nič slabega. To bo več vredno kakor vse vaše sodbe in obsodbe.« In ubogale smo jo. Saj nam je bila dobra kakor mati. In če bi nje ne bilo, kdo ve, ali bi bile me same našle pot v Marijino družbo.«

»Velika resnica je to: Mana nas je pripeljala v družbo. Pa kako mirno. Brez sile, brez priganjanja.«

»Več je naredila molče s svojim zgledom, kakor bi bila z besedami in s silo.«

»Res je tako!«

Pri cerkvi sv. Petra so zapeli vsi zvonovi hkrati. Zajokal je mali, zavzdihnil je srednji in veliki je z obema vred popeval smrtno pesem. In kamor je dosegla njih bronasta beseda, povsod je odjeknil glas: »Mrliča imamo,« in za njim je frfotala kakor črna pošast žalostna novica: »Prosenova! Nihče drugi.«

In z zvonovi vred je zajokala duša nekatere matere in zatrepetalo srce nekaterga dekleta in solze, ki so tiste dni tekle in objemale mrliški oder Prosenove Mane, so govorile: »Izgubili smo zaklad.«

Zgodba za zgodbo je prihajala na dan tam v hiši smrti in konec vsake je bil: »Mana je bila življenje naše družbe.«

Kakor vidni angel varih je oklepala vse življenje mladih deklet, vabila jih k sebi, z njimi se razgovarjala, z njimi se smejala, z njimi se veselila; vsem je hotela postati vse: tovarišica, tolažnica, mati in sestra.

In ko bi bil tiste dni stopil v Prosenovo hišo sam sv. Peter in bi bil zagledal na mrliškem odru Tabito naših dni, kdo ve, ali bi ne bil našim dekletom obnovil čudeža iz Jope...

Ne! Nikdar!

Skoro bi raje zašepetal nebeškemu vratarju na uho, naj pri vsaki družbi obudi par deklet z duhom in srcem Prosenove Mane, ki bodo požrtvovalno oskrbovale veliko delo, ki se mu pravi: skrb za naraščaja...

Velika naloga.

(Družbenica s Koroškega.)

Če se oziram po svetu, opažamo z žalostjo, kako marsikje pojema versko prepričanje, hkrati pa tudi versko življenje. Še celo v zapuščenih gorskih domovih najdemo sledove brezverstva. Prav tako gineva tudi krščanska ljubezen, ki je merilo pravega krščanskega življenja.

Ali ni ognja, ki bi ogrel mrzla, brezčutna človeška srca? O pač. Ogenj božjega Srca Jezusovega plamti prav posebno od onega trenutka, ko se je božji Učenik sam (pred 225. leti) razodel sv. Marjeti Alakok. To ljubeče Srce hoče vase sprejeti vsa človeška srca. Mnogo, mnogo je ljudi, ki so se odzvali klicu božje Ljubezni. Po vsem katoliškem svetu se vpostavljajo in blažoslavljajo domovi presvetemu Srcu. Narodi tekmujejo za prvenstvo v številu posvečenih družin... Ali je slovenska Koroška tudi med tekmece? Zdi se, da piše mrzel veter, ki hoče odnesti še to mrvico ljubezni iz naših src. Kdo naj poseže vmes, da se obrne na bolje? Marijine družbe na noge! Velika naloga se nam nudi. Marija kliče!

Da nas je precejšnja armada, je pokazal shod v Dobrlivasi, dne 6. maja. Vsakega častivca Marijinega je navdušil pogled na dolgo vrsto cvetočih, krepostnih deklet. Tudi mene, ki vam pošiljam te vrstice, je prevzelo veselje; osvežila se je v meni želja, ki se je že dolgo skrivala v srcu: Ali bi ne mogla ta postavna armada Marijinih otrok spremeniti našo Koroško v en sam dom presvetega Srca?

Sestre drage! Napravimo nebeški Materi to veselje! Začnimo vsaka v svoji družini, nato pri sorodnikih, sosedih itd. Ne mirujmo prej, dokler ne bo v slednjem domu vladal Kristus Kralj. Ljubezen božjega Srca bo ohranila naš narod na površju; ljubezen Jezusovega Srca bo zopet spravila razdvojene družine ter vpostavila mednje mir in srečo; ta ljubezen bo obvarovala in ohranila mladino čisto in krepostno.

Sestre na delo!

Želeti bi bilo, da o tem apostolstvu kakor tudi o življenju po Mar. družbah kaj poročate v »Boğoljuba«. Velika korist bi bila za vas in za vse, ki jim pride list v roke.

Iz osrednjega vodstva Marijinih družb.

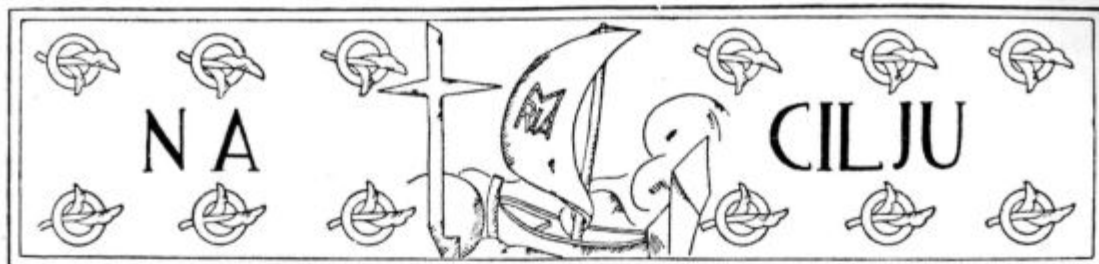
Drugi izkaz članarine (za leto 1928.), ki so jo poslale sledeče župnije, oziroma družbe:

1. Dekliške: Begunje pri Lescah, Čatež, Črnomelj, Javor, Fara, Kranj, Krško, Sv. Križ pri Litiji, Lipoglav, Ljubljana druga in tretja zunanja Marijina družba pri uršulinkah, Lučine, Mokronog, Polhov gradec, Prečina, Prežganje, Radovica, Sora, Stari trg ob Kolpi, Stična, Stopiče, Šmihel zavod de Notre Dame, Sp. Tuhinj, Trboje, Vič, št. Vid nad Ljubljano, Vinica, Vrhnika, Želimlje.

2. Ženske: Dol pri Ljubljani, Moravče, Polhov gradec, Sora, Stari trg ob Kolpi, Stopiče, Trboje.

3. Mladeniške: Prežganje, Radovica, Šmihel, Sp. Tuhinj.

Vsem naštetim se zahvalujemo za poslano članarino, še ostalim pa se zanjo priporočamo.

Nova jugoslovanska svetnica.

Dr. Fr. Jere.

Na zahodnih obronkih Črne gore, visoko nad Kotorom, je proti koncu petnajstega stoletja vzkllila nežna cvetka, ki je s sladkim vonjem napolnila one kraje, opustošene po razkolu in teptane po Turkih. V vasi Kumanu, blizu Podgorice, se je 25. novembra 1493 rodila Katarina Hosana.¹

Njeni starši so se pisali Kosić; bili so pravoslavne vere. Hčerko so skrbno vzgajali. Skromne družinske razmere so dekletcu že v zgodnji mladosti odprle varno pot do ponižnosti, preproščine in pobožnosti. Postala je pastirica. In ko se je čreda ovčic mirno pasla, so oči mlade pastirice občudovalle čuda božje prirode: zelene pašnike, strme gore, čiste vodice, nepregledno morje, visoko nebo z bleščečim solncem in migljajočimi zvezdami. Nepopisna radost je navdajala ob takem pogledu njeno čisto srce. Zaslutila je moč, modrost in dobroto Njega, ki je vse to ustvaril. Vzljubila ga je z vso dušo, hvalila za vse te dobrote in slavila z angelskimi zbori. Toda rada bi ga bila še bolje spoznala. In to hrepenenje, še bolje spoznati Stvarnika neba in zemlje, jo je storilo vredno, da je videla Dete Jezusa, kakor se pripoveduje. Odslej ni imela več miru. Starše je prosila, naj jo puste v mesto, da bi bolje spoznala Jezusa.

In res jo je mati spremila v bližnji Kotor in jo dala v službo ugledni katoliški družini. Katarini je bilo tedaj deset let. S skromnim vedenjem, vestnostjo pri delu in srčno pobožnostjo si je takoj naklonila srce dobre gospe, ki je svojo malo dekle vzljubila in ji postala skrbna mati. Vodila je svojo varovanko tudi v cerkev, kjer je mlada deklica gledala lepe slike našega Zveličarja, božje Matere in raznih svetnikov. Kako ji je obraz žarel, ko je poslušala božjo besedo! Vedno bolj jo je vleкло, da bi prestopila v katoliško Cerkev, kar

se ji je končno tudi posrečilo. Saj je spoznala, da je v njej polna resnica. Ko je šla prvič k sv. spovedi, je, kakor se bere v njenem življenju, zapazila ob spovednikovi desnici moža, razpetega na križ in pokritega od nog do glave s strašnimi ranami. Jasno ji je bilo: naši grehi so spravili Odrašenika sveta v tako žalostno stanje. Vsa prevzeta od te prikazni, ni mogla spregovoriti besede več. Zapustila je spovednico in v njeni duši je že dozorel sklep: »Posvetiti se hočem Bogu in postati dekla njega, ki se ni strašil muk, da bi nas odrešil.« V tem sklepu sta jo podpirala tudi dva redovnika. In ko je na veliki petek slišala, kako so Jezusa ujeli, zvezali in po obsodbi vrgli v ječo, je sklenila, iz ljubezni do njega postati njegova jetnica. Take osebe, ki so se iz ljubezni do Gospoda dale zapreti, imenujemo »Gospodove jetnike« (inclusi ali reclusi).

Življenja takih »Gospodovih jetnikov« si dandanes pač ne moremo prav predstavljati, a sega že v prve krščanske čase. Moški in ženske vsakega stanu so se dajali, da bi se mogli popolnoma posvetiti pokori in molitvi, zazidati v malo celico in so z zunanjim svetom občevali le skozi majhno zamreženo okno. Tako življenje je bilo v navadi zlasti v srednjem veku in urejeno po cerkvenih določilih.

Katarina je imela komaj 21 let, ko je l. 1514. stopila pred kotorskega škofa s prošnjo, naj ji dovoli, popolnoma se ločiti od sveta. Škof je njeno namero odobril. Sprejela je obleko tretjerednice sv. Dominika in dobila ime po dominikanki Hosani iz Mantove, ki je nekaj let poprej blaženo zaspala v Gospodu. Vpričo množičnega ljudstva jo je spremil škof do celice, sezidane ob cerkvi sv. Jerneja. Ko je tu napravila obljubo stalnosti, jo je škof blagoslovil in pritisnil svoj pečat na vrata. Le enkrat je svoje bivališče spremenila. Čez sedem let je namreč prosila, da bi se

¹ Prim. Acta Ap. Sed. 1928, 39—40; Les Nouvelles Religieuses 1928, 217—218.

smela naseliti pri cerkvi sv. Pavla, kjer so opravljali svoje molitve in božjo službo dominikanci. Zraven te cerkve je preživela ostalo svoje življenje.

In to življenje je bilo posvečeno molitvi, premišljevanju, pokori in delom kr-

Marije. Toda ponižna redovnica ga je vselej pregnala z znamenjem sv. križa. Včasih pa jo je satan mučil prav surovo in jo je pustil kakor mrtvo. Nasprotno pa je — kar se navadno dogaja pri svetnikih — uživala tudi veliko tolažbe od zgoraj in

B. Angelico.

Marijino kronanje.

Paris. Louvre.

ščanskega usmiljenja. Pod redovno obleko je nosila raševino, se hudo bičala, mnogo se postila in veliko bdela. Ni potrebovala pokore zase, pokorila se je po Jezusovem zgledu za druge. Pripoveduje se tudi, da jo je hudi duh ljuto napadal; da bi jo laglje premotil, je posnemal glas njenega spovednika ali vzel nase podobo bl. Device

dobivala izredne milosti od Boga. Neprestano je rasla v čednostih. Glas o njeni svetosti se je razširil po Kotoru in vseh okolici. Velik je bil njen vpliv. Polagoma se je več pobožnih žená in deklet naselilo okrog njene celice; postale so učenke preproste pastirice brez človeškega znanja, pa razsvetljene po Sv. Duhu. O njej ve-

Ijajo besede Gospodove: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikriš to modrim in razumnim in razodel malim.« Izvolile so jo za svojo prednico in ljubeznivo mater ter jo spoštovale, slušale in ljubile. Tako je Hosana po božji previdnosti postala ustanoviteljica in prva voditeljica samostana pri sv. Pavlu.

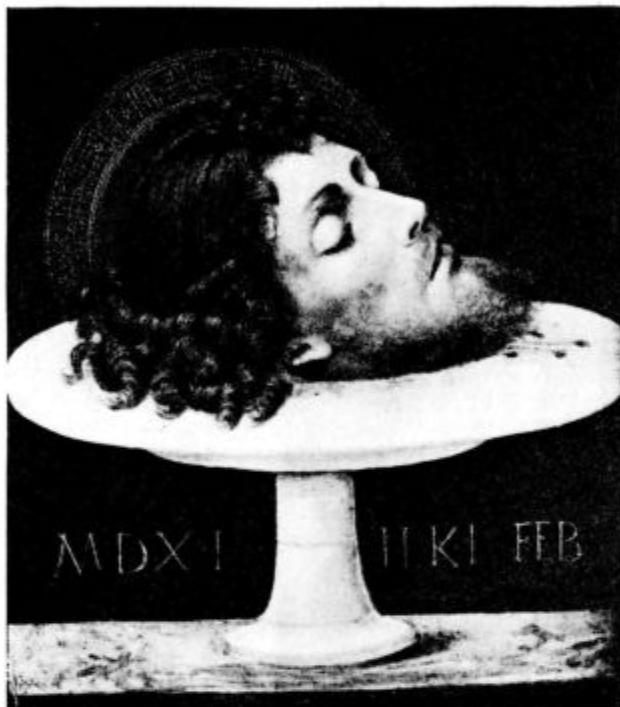
Skromno redovnico, pa odlično po čednostih, dobrih delih in pobožnosti do Gospoda Jezusa, do njegove deviške Matere in drugih svetnikov, so občudovali vsi stanovi. K nji so se zatekali v raznih zadevah po svet in priprošnje, zlasti ker je Bog njene molitve očitno usliševal. Imela je tudi dar prerokovanja in je napovedala več dogodkov, srečnih in žalostnih, splošnih in posameznih, ki so se natančno uresničili, kakor sporočajo zgodovinarji in zatrjujejo zanesljive priče. Da je bilo mesto večkrat obvarovano turških navalov, kužnih bolezni, opustošenja in drugih nesreč, so prebivalci pripisovali Hosanini molitvi.

Tako je preživela v tesni celici petdeset let. Končno je zbolela. Z največjo potrpežljivostjo je prenašala hudo bolezen, ki je trajala dva meseca. Prejela je zakramente za umirajoče in umrla, ko je imela oči uprte v nebo in je izgovarjala presv. Ime Jezusovo. To se je zgodilo 27. aprila 1565. Ko je umrla, so odkrili na njenem telesu strašno rano, katere nihče ni slutil, ker ni o njej nikoli tožila. Njeno deviško telo je Bog poveličal, obdal v smrti s čudovitim sijajem in navdal s prijetnim vonjem; ostalo je gibljivo in nestrohnelo do danes.

Sloves o izredni svetosti, ki si ga je Hosana dobila v življenju, se je po njeni smrti vedno bolj širil, ker so ljudje v svojih stiskah hodili k njenemu grobu z velikim zaupanjem in srčno hvaležnostjo zaradi prejetih dobrot.

Hosana uživa neprestano od svoje blažene smrti do danes tudi javno in cerkveno češčenje. Obredne knjige ji nadevajo naslov »blažena« ali »sveta«; njeno ime se daje otrokom pri sv. krstu; njene ostanke so škofje večkrat prenesli in devali na oltarje, kjer se je darovala sveta maša; njen praznik se v Kotoru vsako leto obhaja dne 25. januarja s sv. mašo v njeno čast; trikrat na leto romajo k njenemu grobu katoličani in pravoslavni ter se ji priporočajo v raznih zadevah...

O njenem svetem življenju in češčenju, ki ga uživa stoletja, so poročali dalmatinski škofje v skupni spomenici na zbor za sv. obrede in prosili, da bi to češčenje potrdila tudi sv. stolica. Zbor za sv. obrede se je v seji dne 20. decembra 1927 prepričal, da so resnični razlogi, ki dokazujejo

London, Nat. Galerie.

Glava Janeza Krstnika.

svetost božje služabnice in tudi, da se ji je od njene smrti do danes neprestano izkazovalo javno in cerkveno češčenje; zato je zbor kardinalov sv. očetu predlagal, naj bi to češčenje tudi sam potrdil. In sv. oče je dne 21. decembra izdal odlok, s katerim potrjuje javno in cerkveno češčenje božje služabnice Hosane Kotsorske in s tem posredno tudi njen pridevek »blažena«.

Vzrok za to češčenje pa ni samo njena osebna svetost, ampak tudi to, da velja za narodno svetnico. In ta naslov je Hosana zaslužila kot prerokinja in priorošnjaica v zasebnih in javnih zadevah. Delo svetnikov pa ni omejeno na njih zemeljsko življenje, tudi iz nebes čujejo nad nami in nam pomagajo. In to je kotorsko ljudstvo tudi javno priznalo, ko je cerkvena in državna oblast pred nekaj leti v konkordatu izvolila bl. Hosano za zavetnico mesta Kotora in kotorske škotije.

O da bi Hosana Kotsorska, ki jo je zdaj sv. Cerkev tudi uradno uvrstila med bla-

žene in ki jo časte katoličani in pravoslavni, nadaljevala svoje delo za zedinjenje. Zato jo prosimo: »In zdaj, ko si na dvoru nebeščanov blažena, poslušaj naše prošnje: reši Boгу slovanske narode, naj

edina Kristusova čreda zbere vse, ki jih je odtujila zmota, naj plemenita dežela, ki k tebi kliče, ohrani čistost večne vere, naj ji bo Rim kakor spočetka tako tudi zana-prej vir zveličanja.«

LISTEK.

Zvest pastir.

Fr. Pengov. (Dalje.)

Policijskemu nadzorniku so ponujali celo krdelo oboroženih vojakov; toda pomoč je odklonil, ker bi bilo ljudstvo razkačeno. Izjavil je, da prevzame sam vso odgovornost za red in mir.

Ob pol desetih dne 27. aprila so izpustili vzvišenega ujetnika iz ječe. V ječarjevem stanovanju je moral pred nadzornikom napraviti pobotnico o prestani kazni in obljubiti, da se hoče poboljšati. Ganljivo je bilo slovo od ječarjeve družine.

Ze ob osmih je bil ves Varendorf ena sama prelepa zastava; toda kmalu se prikaže županov stražnik in zapove pod občutno kaznijo zastave pospraviti.

Pa kako si pomorejo dobri meščanje? Ko greva — pripoveduje kaplan Širman — ob pol enajstih po mestu, da se zahvaliva nekaterim družinam za posebno pozornost med ujetništvom, so stali pri vseh oknih ljudje in pazili. Kjerkoli je šel škof mimo, so pomolili zastave iz oken in mahali z njimi sem in tja.

Popoldne ob treh se je odpeljal proti Münstru. Grof Erbdroste si je izprosil čast, da sme v imenu münstrskih meščanov prepeljati škofa iz Varendorfa v Münster. Prišel je z dragoceno kočijo in s krasnimi konji, posadil škofa na desnico in: Z Bogom!

Vkljub vsem policijskim prepovedim je bila zunaj Varendorfa zbrana polovica meščanstva, ki se je z gromovitim navdušenjem poslavljala od škofa; vsi navzoči so mirno poklekali in prejeli zadnji blagoslov. Ob vsem potu so prihajali ljudje iz hiš; tisti, ki so delali na polju, so poklekali in prosili blagoslova. Na mnogih krajih so bili ob cesti postavljeni oltarčki. Ceste so bile posute z belim peskom, cvetjem in zelenjem. Na vse mogoče načine so kazali ljudje svoje navdušenje in ljubezen.

Bolj ko smo se bližali Münstru, piše škofov tajnik, bolj napeto smo pričakovali, kako se bo danes osmešila visoka policija, in kako bodo Münstrčani, kljub prepovedi, škofa sijajno sprejeli. Ko pridemo do mostu reke

Verze, — vse polno policije, na cestah pa vedno več in več ljudi. Pri Št. Mavricu je burno pozdravilo škofa katoliško dijaško društvo Germanija in se pridružilo našemu vozu. Kmalu je bilo naroda toliko, da smo morali stopati le korakoma. Ob železniškem prehodu je stal policijski nadzornik Keutman s čino vojsko stražnikov. Ljudstvo, ki je doslej mirno spremljalo škofa, je zagnalo ob pogledu na policijo nebotičen »Živijo-o!« Vzklikanju ni bilo konca do škofijskega dvorca. Da ni policija ničesar prepovedala, bi bil škofov sprejem gotovo nad vse sijajen. Toda več kot bi bil najlepši zapovedan izprevod, več kot najkrasnejše zastave, kot najsijajnejša razsvetljava in bajnolep vlak jahačev — je bila neizmerna ljubezen, ki je žarela v srcih Münstrčanov. Ta ljubezen se je izražala tako sama od sebe, s tako nepremagljivo silo in prikupljivo preprostostjo, da je morala ganiti vsakega resnega opazovalca do solz.

Vsa okna so bila natlačeno polna ljudi, vse je mahal o robci in klicalo dobrodošlico; vencev in šopkov pa je deževalo tako gosto, da je bil voz preobložen. Na stolnem trgu je bilo vsaj 7000 ljudi. Kakšna nesreča bi se bila lahko zgodila, ko bi bili pridrli dragonci razganjat ljudstvo! A hvala Boгу, ostali so doma, in Bosna je ostala mirna.

Škofovo stanovanje je bilo zunaj okrašeno z venci, od znotraj pa popolnoma izpremenjeno v zelen in cvetoč vrt. Ko se je škof zahvalil zastopnikom duhovščine, ki so ga pozdravili pred dvorcem, je podelil vsem sv. blagoslov. Zaklical je še pozdrav »Hvaljen Jezus!«

Ljudstvo je na to v razigranem veselju zapelo »Hvala bod' Gospod' Boгу!«, da je odmevalo v orjaških zvokih preko trga. Škof je bil odšel v svojo sobo, da se odpočije. Ljudstvo bi ga bilo rado videlo še enkrat. Stalo je nepremično pred dvorcem in pelo »Večna mojga krsta je zaveza«. Škof ustreže in še enkrat pozdravi skozi okno. Množica je bila zadovoljna in se je mirno razšla na vse strani.

Zdaj je postala policija pogumna; prizadevala si je, da očisti stolni trg tistih par radovednežev, ki so bili še zaostali in pozvala vse, ki so obstajali pred škofijo, da morajo takoj naprej. Zdaj prideta še dva zakonca — mož in žena — in si hočeta ogledati okrašeno

cestah je bila razsvetljava prepovedana, zato je bilo baje med policijsko oblastjo in med ljudstvom nekaj prask. Tudi so stražniki nadlegovali ljudi, da morajo proč z stolnega trga — domov, dasi so se zadržali popolnoma mirno. Kri je vzkipela in pri cerkvi sv. Lam-

Filippino Lippi.

Sv. Bernard piše o Mariji.

Florenca.

poslopje; kar ju nahruli policaj, da morata takoj narazen. Gospod pa mu odgovori: »Midva sva po vseh pravilih mož in žena; torej nama je po zakonu prepovedano hoditi narazen.«

Proti deveti uri so vsi meščani — izvzemši seveda vladna poslopja — razsvetlili hiše, a le od znotraj in po dvoriščih in vrtovih! Po javnih

preta so pozdravili te sitne muhe s kamenjem. Ne draži čebel, če ne te opikajo!

Škofova stanovitnost in ljubezen ljudstva do njega je silno jezila liberalce. Prostožidarsko-liberalni list »Vestfalsko jutro«, ki so ga pa običajno nazivali »Konjski list« (imel je na čelu belega konjiča v rdečem dnu, pa

tudi konjske manire) je opisal škofov pogum proti nezaslišanemu državnemu nasilju kot zločin, ljubezen naroda pa je označeval kot poveličavanje zločina. — »Mislili smo,« so pisali framasoni 29. aprila, »da so klerikalci izgubili up na zmažo; toda odkar smo bili priče sprejema kaznovanega škofa Bruckmana, dvomimo, da bi zadoščale dosedanje postave, da zlomijo tilnik upornemu kleru. Vse naše opazovanje vodi do obupne posledice, da dosedanje postave niso koristile nič, in kar nič in da tudi ne bodo, preden ne zlomimo duha, ki obvladuje vse.« Nato je zapisal framasonski list grdo in blodno kleveto, češ, da je bilo polovico ljudstva pri škofovem sprejemu podkupljenega — z denarjem; namigaval je, da ima Cerkev milijonske fondе (zaklade), ki jih mora država temeljito izčrpati, če hoče kaj doseči i. t. d. . . .

Nanovo je izrazilo ljudstvo škofu svojo vdanost na binkošno nedeljo, 16. maja. Ker

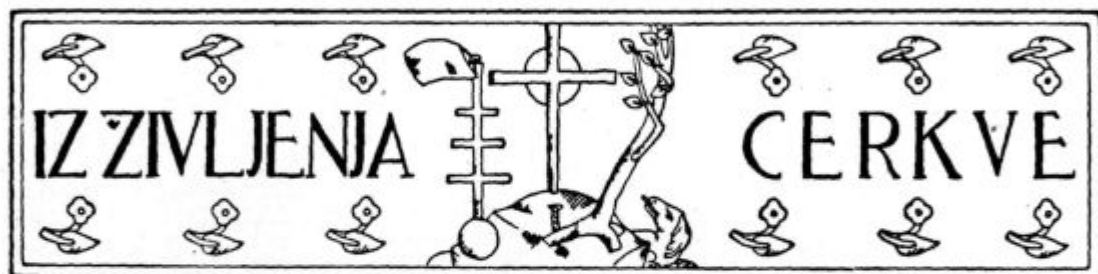
škof ni mogel podeliti papeževega blagoslova na velikonoč, ga je dal sedaj na praznik Svetega Duha. V nemi tišini je prejel narod blagoslov, nato pa je bučno zadonelo po cerkvi »Povsod Boga . . .«. Zunaj na trgu je bilo zbrane množice brez števila. Škof se ji je zahvalil:

»Hvala vam za presrčno naklonjenost, ki mi jo izkazuje danes. Smatram jo za izraz vašega katoliškega mišljenja, za dokaz vaše ljubezni do naše sv. Cerkve in vas prosim, vztrajajte z božjo pomočjo do smrti v tem prepričanju!«

Še enkrat podeli klečeči množici blagoslov; ljudstvo ga v slovo gromovito pozdravi in se mirno razide.

Ta dan je ostala policija doma in vse je poteklo zato v najlepši harmoniji; ljudje so dosegli svoj namen in se vrnili na moč veseli in slovesno razpoloženi domov.

(Dalje.)

Marijanski kongres. Prihodnje leto (1929) bo sklican špansko-ameriški Marijanski kongres v Toledo na Španskem. Za to priložnost nameravajo prirediti veliko razstavo Marijinih slik in podob. Španski primas in kardinal Segura y Saenz, (nadškof v Toledo) je že razglasil okrožnico s pozivom, naj se španski katoličani že zdaj zanimajo za kongres. V listu poudarja, kako je bilo doslej vse versko življenje na Španskem ozko združeno z Marijinim češčenjem; dalje dokazuje, kako so tudi razne pokrajine Južne Amerike ter druge nekdanje španske naselbine prevzele in si osvojile imena številnih Marijinih svetišč na Španskem.

Jubilej. Med najstarejše Marijine družbe spada gotovo kongregacija za gospode in meščane v Inomostu, ki praznuje letos 350-letnico ustanovitve. Sedež ima v župnijski in proštjski cerkvi sv. Jakoba v Inomostu.

V Rimu imajo vsako leto evharistični kongres za rimsko škofijo. Letos je bila določena za to slavje znana bazilika »Marija Snežnica« (S. Maria Maggiore). Kardinal Pompilij je kot namestnik papežev v svojem go-

voru posebno zahvalil tisoče mož iz vseh slojev, ki so neustrašeno pristopili k mizi Gospodovi. Med kongresom se je brez prestanka nadaljevalo vedno češčenje. Predvsem se je na tem kongresu naglašala potreba molitve. Evharistična procesija je trajala štiri ure. Najprej so se razvrstili fantiči, nato dijaki, možje in končno duhovščina. Ob strani stoječi verniki so vzklikali: Živel Kristus Kralj!

Ali čujete? V severoirskem mestu Cork-u se je letos na praznik sv. Rešnjega Telesa udeležilo procesije do 30.000 fantičev, mladeničev in mož! Toliškega sijaja pri slavnostnem sprevodu še ni bilo nobeno leto opaziti kot letos. Podobno so poročali listi tudi o teoforistični procesiji v Dublinu.

Najbolj žalostna statistika. V evropskih državah je na leto do 50.000 samomorilcev. Na prvem mestu sta v tem oziru baje Čehoslovaška in Ogrska, na tretjem Nemčija. Vzroki, ki jih poročilo navaja: gmotna stiska, obup radi nezdravljivih boleznih i. dr. Mi bi pa rekli: brezverstvo, ki sledi največkrat nenravnemu življenju brez molitve.

Demantni jubilej. Kardinal Andrej Frühwirth, je praznoval 5. julija v Rimu še čvrst in čil 60letnico mašništva.

Krst japonskega umetnika Ryoza Okuda. V zavodu »Propaganda« v Rimu je kardinal Van Rossum krstil mladega japonskega umetnika Okuda. Ta nadarjeni mladenič študira glasbo na kr. akademiji svete Cecilije v Rimu. Kó je bil pomladi posvečen prvi Japonec za škofa, je akademik Okuda nastopil pri neki slavnostni prireditvi, ki je veljala proslavi novega škofa Hayasaka, in pel neko umetniško skladbo »Ave Maria«. Kardinal Van Rossum je rekel takrat: »Ni mogoče, da bi človek, ki tako lepo opeva slavo Marijino, ne postal katoličan.« In res. Po razgovorih, ki jih je imel pevec z japonskim škofom, se je odločil, da hoče proučevati krščanstvo. Uspeh: Sedem mesecev nato se je dal krstiti. Dobil je ime Pavel.

Sprejem v katoliško Cerkev. Poljski škof Mihalkijemič iz Vilne je nedavno sprejel več pravoslavnih svečnikov v katoliško Cerkev. Med temi je duhovnik P. Pasnik prestopil z vso svojo versko občino h katoliški veri. Takih slučajev je v novejšem času že deset.

Nova slovesnost. Na Dunaju (v cerkvi Am Hof) se je zbralo one dni več tisoč gospodov in gospá, ki so praznovali 25-, 30-, 40-, 50-, 60-, 70letnico svojega prvega sv. obhajila. Udeleženci so bili razdeljeni v skupine po obletnicah in so vkorakali s prižganimi svečami v cerkev, kjer sta jih obhajala kardinal Piffel in škof dr. Seydl.

Ozdravljenja, ki jih človeška veda naravnim potom nikakor ne more razložiti. Zdravniški preiskovalni biró (pisarna) v Lurdu zaznamuje iz novejše dobe sledeča čudežna ozdravljenja: Gdč. Elizabetha Delos (Bologne-sur-Mer) rak v želodcu. Gospa Angela Torner-Tramunt (Badalona) — jetično kostno vnetje s kroničnim vnetjem obisti. Gdč. Angela Ducret (Lous-le-Sonnier) — bramorka (kostna gniloba) in neozdravljiva gnojna ulesa v želodcu. John Lucien Belhacque, gdč. Juliette Hafard in gdč. Margarita Deschamps — bramorka.

Pot v domovino... Po 27 letnem trudapolnem delovanju v misijonstvu (v Mali Aziji, v Chille) je dobil frančiškanski pater Robert Ohton dovoljenje, da sme obiskati svojo francosko domovino. Pripeljal se je na severni kolodvor v Parizu, pa ga je zadela nesreča. Trčila sta dva vlaka; voz se je razbil. Ko je prišla pomoč, je zaklical: »Rešite najprej druge, meni se ne mudi. Dajte mi brevir (knjiga z dnevnimi molitvami za duhovnike) in molek.« To so bile zadnje besede, kajti kmalu nato je ves v ranah izdihnil. Pot v domovino je postala pot v večno domovino.

Redka svečanost. Na praznik Sv. Trojice je prejel mašniško posvečenje (Rüdesheim v Porenju) v navzočnosti svoje žene in treh otrok bivši gimnazijski ravnatelj v Kolinu, sedaj pa kapucinski redovnik. Trije njegovi otroci so se bili že poprej v redovnem poklicu posvetili Bogu: sin je benediktinec, ena hči je šolska

I. v. Schraudolph.

Monakovo.

Marija z Jezusom in sv. Janez Krstnik.

sestra, ena pa benediktinka. In zdaj se je še oče odločil za isti cilj, dočim je mati vstopila kot novinka pri benediktinkah. Srečna družina! Življenje naše je kratko, zato stori najbolje, kdor ga modro porabi.

»Nepokvarjen otrok s pobožnostjo in iskrenostjo, ki jo opazujemo na otrocih, s spoštovanjem do vsega, kar je sveto in častljivo« — tako označuje P. Alojzij Mager O. S. B., profesor psihologije na solnograjski bogoslovni visoki šoli, znano Terezijo Neumann iz Konnersreutha na Bavarskem. »Prepričan sem, da je Terezija Neumann osebnost, ki ni varana in ne vara. Je poštena, plemenita, zelo pobožna in duhovno-zbrana mladenka. Tega vtisa mi nihče ne izbriše.« Profesor Mager opisuje tudi zamaknenje njeno, ki se ponavlja vsak petek. Ko je potem še enkrat sedel ob njeni postelji, »je načrtala in sestavila z občudovano gotovostjo precej točno sliko mojega delovanja v redovnem, duhovskem in učiteljskem poklicu.

Kar presenetilo me je njeno natančno poznanje. Poudarjala je pa venomer: 'Ne povem tega jaz sama, marveč moj Zveličar. Pozneje tega ne bom nič več vedela, kar vam zdaj povem.' Se bolj sem se pa zavzel, ko mi je razvila natančno stanje mojega bolehanja ter pristavila, da me zdravnik, ki me je o božiču v Monakovem preiskal, ni pravilno presodil... Prepričan sem do dna srca, da delujejo pri dogodkih v Konnersreuthu nadnaravne in čudovito-božje moči.« — tako izjavlja profesor Mađer. (B. Monatsschrift Beuron, N. 5.)

Lavantinska škofija bo kmalu dobila pomožnega škofa. Sredi junija so listi sporočili, da je dekan mariborskega stol. kapitlja, pre-

koli odlikovali v službi Cerkve in domovine. Prav je, če se javnost opozori na može, ki so se izkazali kot velikani zlasti na versko-kulturnem polju, dasi nekaterim res zaslužnim možem proslava po časopisju ni prav nič ljuba. Med take skromne učenjake in stebre znanstva spada tudi Msgr. dr. Aleš Ušeničnik, vseučiliški profesor v Ljubljani, ki je 3. julija praznoval 60letnico rojstva. G. Aleš se v svoji skromnosti brani vsake pohvale in vsakega priznanja. Toda bilo bi pogrešeno, če bi se tudi »Bogoljub« ne spomnil prvega filozofa med Slovenci, ki mu je neki odličen profesor v Rimu prisodil zmožnost »angelskega uma«. Msgr. A. Ušeničnik je velike darove, ki mu jih je dal Bog, trajno uporabljal v slavo božjo in na prosep znanstva. Njegov prijatelj,

Stolna mladeniška kongregacija v Ljubljani ob ustanovitvi 18. marca 1928.

lat dr. Ivan Tomažič imenovan za pomožnega škofa v Mariboru. Ni dvoma, da so srečno izbrali. Vsestranska izobrazba, modra preudarnost, vztrajna delavnost v vinogradu Gospodovem, zgledna vnema za misijonstvo, trud za pospešitev beatifikacije škofa Slomška — vse to je splošno znano ter mu nudi usposobljenost za visoki poklic, ki se mu je poveril. Imenovanje njegovo se je sprejelo povsod z odobravanjem.

Prišlo je v navado, da se hvaležno spominjamo 50-, 60-, 70letnikov, ki so se kakor-

ki ga dodobra pozna, ga je označil takole: »Naš narod ima mnogo izvrstnih delavcev, a tako velikih in obenem tako ponižnih, kakor je on, jih je imel malo ali skoraj nič... In kakor je ponižen, tako je nesebičen, ... ljubezniv z vsemi, postrežljiv vsakemu...«

Gospod Aleš je naš prvi modroslovec in apologet, naš prvi sociolog. Clovek kar strmi, ko vidi in čuje, kaj in koliko je napisal v 35 letih svojega delovanja. Bogu bodi hvala, da nam je dal take može-učenjake, kakor sta oba

brata Ušeničnika, zgledna po delu, vzorna kot duhovnika, ljubljena in spoštovana od vseh duhovskih sobratov!

Še dva jubilaranta v duhovskih krogih ljubljanske škofije smo pozdravili zadnji čas: naš priljubljeni pesnik Silvin Sardenko (Msgr. kanonik dr. Al. Merhar) je praznoval 50letnico rojstva. Malokdo med našimi pesniki zna v tako nežno in prijetno zvočno obilko zaviti vsakovrstne verske misli in čuvstva, ter jih ozaljšati z mičnimi primerami in podobami. Njegove rimske pesmi so odmevale vsepovsod, knjižica »Nebo žari« je šla od rok do rok, »Šotor miru« je pesnitev, ki je enake nimamo v slovenskem slovstvu. Zadnja njegova dela so znana: Sv. Jožef, Sv. Alojzij, Daritev... Naj bo 50letniku, škofijskemu voditelju Marijinih družb, prisojenih še mnogo, mnogo plodovitih let!

Pozabiti ne smemo marljive čebelice, 60-letnika kanonika Alojzija Stroja, ki ga je sama gorečnost, ki podpira naše slovstvo z dopisi, zgodovinskimi črticami, s prirejanjem knjig itd. Predvsem pa si je spletel venec zaslug z vztrajnim in mnogoletnim delom za sprehajanje in vzgojo vajencev in pomočnikov v Ljubljani. Z enako vnemo vodi že leta in leta bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Naj tudi njemu evharistični Zveličar da še v bodoče obilo sreče in blagoslova pri nelahkem, a velevažnem delu!

Imenovanje. O priliki cerkvene vizitacije je bil trnovski župnik v Ljubljani, pisatelj Fran Sal. Finžgar imenovan za duhovnega svetnika. Odlikovan je z naslovom duhovnega svetnika tudi Jakob Žust, župnik v Cerkljah ob Krki.

Duhovniške premostitve v lavantinski škofiji. S 1. julijem je prišel v Maribor za kornega vikarja Jurij Lebič, dosedaj kaplan v Konjicah. — V Konjice pride za vikarja Julij Vajda. — Ignacij Nadrah, dosedaj na Muti, je imenovan za provizorja pri Devici Mariji v Puščavi; — Anton Karo za špirituala v bogoslovju. — Ivan Kodrič pride iz Marije Snežne na Muto; — Janez Hauptmann od Sv. Ruperta v Slovenskih goricah k Sv. Urbanu pri Ptuj; — Janez Krušič iz Bizeljskega k Sv. Pavlu pri Preboldu; — Jurij Pribožič od Sv. Tomaža pri Ormožu na Bizeljsko; — Baran Štefan (novomašnik) k Sv. Rupertu v Slovenskih goricah; — Franc Kolenc (novomašnik) k Sv. Miklavžu pri Ormožu; — Janez Strnad (novomašnik) k Sv. Tomažu pri Ormožu. — Alojzij Osterc, kaplan v Beltincih, je dobil dopust, da nadaljuje študije v Ljubljani. — Za kaplana v Beltince pride g. Alojzij Žalar, doslej kaplan v Vidmu ob Savi. Novomašnik Jožef Lužovič je nameščen kot kaplan v Vidmu.

Cerkveno odlikovanje. Za častnega komornika z naslovom »monsignore« je imenovan ljutomerski župnik g. Andrej Lovrec. — Papežev častni kaplan je postal tajnik lavantinskega knezoškofa, g. Mihael Umek.

Franciškska provinca. O priliki kano- nične vizitacije vseh ljubljanskih župnij je bila proglašena samostojnost franciškske župnije v Spodnji Šiški. Hkrati je bila podeljena župniku dr. P. Gvido Rant-u čast duhovnika. — Na Brezjah je umrl 10. jul. po kratki bolezni gvardijan P. Joahim Košenina, v starosti 45 let. Pokojni je služboval v Brezicah, pri Sv. Trojici, v Kamniku in v Ljubljani, kjer je izvrševal katehetsko službo. Povsod je bil zvest in natančen v svojem poklicu. R. I. P.! — Slov. francišksko provinco je nadzoroval dunajski provincijal, Slovenec P. Pelagij Klemenčič. Ob zaključku je bilo izbrano novo provincijalno predstojništvo: za provincijala dr. P. Regalat Čebulj; za varuha prov. P. Valerijan Lander-gott, župnik v Mariboru; za definitore: P. Bernardin Mlakar, gvardijan v Kamniku, svetnik dr. P. Gvido Rant, župnik v Ljubljani, P. Pij Žankar, župnik v Spodnji Šiški, P. Gratus Kostanjšek, gvardijan in katehet meščanske šole v Mariboru. — V Rimu je dovršil študij P. Stanko Marijan Aljančič iz franciškskega reda, in dosegel 30. jun. doktorat. Pred vojno je bil na dunajskem vseučilišču, nato je odšel na rusko fronto, bil ujet; pozneje se je boril na solunski fronti. Po vojni je pa kot častnik stopil v red sv. Frančiška. — Na zagrebški univerzi je napravil doktorat iz bogoslovja francišksan P. Gotfrid Ploj.

Iz lin šmarnogorske Marijine cerkve zopet valove glasovi vzornoposrečenega zvonila širom okoljskih selišč in lepega gorenjskega polja. Ni bilo izlepa tolikega zanimanja za nove zvonove, kot v tem slučaju. Umevno — saj bodo novi štirje zvonovi (četrti je velik) — oznanjali in širili Marijino čast in slavo, saj je Šmarna gora tako priljubljena izletna točka Ljubljančanov in okoličanov sploh. Ni bilo lahko spraviti to težo na vrh hriba, a napor in previdnost 300 mož, ki so takorekoč samotež vlekli voz z najtežjim zvonom na višino, je premagal vse težave. Naj Marija izprosi, da bi se nikdar več ne povrnili časi, ki so oropali naše cerkve prejšnjega, ubranega zvonila.

Veličasten vtis je napravil sprevod naše slovenske orlovske organizacije dne 1. julija v Ljubljani. Kar po sebi in neprisiljeno je vsevpred pozdravljalo te mlade, čvrste in zdrave fante in dekleta v lepih in dostojnih krojih. Vsa Ljubljana je bila na nogah, da jih vidi, da

jih pozdravi. Na okrašenem Stadionu je imel prevz. knezoškof dr. Jeglič daljši nagovor. Pozival je Orle in Orlice, naj žive krepstano in po volji božji vselej in povsod, naj vlada med njimi vsekdar Kristus Kralj. Prekrasen je bil pogled na to velikansko, izbrano, pestro armado naših mladih junakov in junakinj, zlasti v trenutku, ko so vsi med povzdigovanjem poklekli in klonili glave. — Telovadna prireditve je marsikoga, ki je prvič videl te elastične in urejene dolge vrste, valujoče v elegantnih gibih, kar prevzelo. Občinstvo je velikanske prostore v Stadionu docela napolnilo. Več ko 15.000 je bilo gledalcev in gledalk. Bog živi!

Dekliška Marijina družba v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani ima tri glavne skupine. Prva (vnanja Mar. družba) je imela koncem l. 1927. 405 članic; od teh jih je 65 izvun Ljubljane. Smrt je pobrala tekoma l. 1927. sedem članic, tri so šle v samostan, šest jih je družbo zapustilo. Članice so se po veliki večini prav pridno udeleževale mesečnih shodov, sv. maš in mesečnega skupnega sv. obhajila. Od 26. do 29. maja je za družbo vodil duhovne vaje misijonar g. Matija Čontala. O priliki duhovnih vaj in na glavni družbeni praznik 8. decembra je bilo sprejetih 15 novih članic. Vzajemnost, pošteno razvedrilo smo skušali v družbi gojiti tudi s primernimi prireditvami in izleti. Versko in karitativno življenje pospešujejo štirje odseki, in sicer: evharistični (spravno sveto obhajilo, častna straža, prispevki za bratovščino presv. Reš. Tel. itd.); dobrodelni, ki skrbi za bolne članice; misijonski, ki vneto goji misijonsko požrtvovalnost, širi misijonsko čtivo, zbira znamke, štaniol, denarne prispevke za misijone itd.; dramatični, ki skrbi za prireditve in igre v dvorani. Družbi je na razpolaga primeroma bogata družbena knjižnica. Časopisov prihaja v družbo lepo število, in sicer: nad 200 Bogoljubov, 103 Glasniki presv. Srca Jez., 150 izvodov lista Katol. misijoni; dalje večje število drugih nabožnih in katol. prosvetnih časopisov, v skupni vrednosti okrog 16.000 Din. Članice širijo dobro čtivo tudi pri svojih tovarišicah izvun družbe, v družinah itd. Vse to dokazuje apostolsko vnemo članic in bujno Marijansko družbeno življenje.

Druška skupina (notranja Mar. družba) je namenjena predvsem gojenkam in učenkam Lichtenthurnovega zavoda. Tudi v tej se članice navdušujejo za nadnaravne vzore in za požrtvovalno ljubezen do Brezmadežne. Vzgajajo se za resne boje, ki jih čakajo v življenju. Poleg mesečnih shodov v družbeni ka-

peli in mesečne družbene sv. maše s skupnim sv. obhajilom imajo starejše članice mesečne sestanke v dvorani s primernimi predavanji in bodrilnimi nagovori. Večkratne prireditve na družbenem odru bude v članicah vedno novo veselje do družbe in družbenega življenja. Evharistični odsek goji predvsem ljubezen do evharističnega Zveličarja, misijonski pospešuje misijonsko gorečnost. Članice Tezikičinega odseka pa darujejo en dan na mesec sv. mašo, sv. obhajilo ter molitve, dobra dela in žrtve celega dne za misijone; ta odsek dela članicam posebno veselje in se ga z vsem srcem oklepajo.

V tretji skupini so učiteljice in uradnice, ki so tudi po svojem odhodu iz zavoda ostale članice Marijine družbe. Skupina je bila šele v preteklem letu samostojno organizirana; glavna njena naloga je, da z dvado trikratnim sestankom ter s primernimi tiskanimi poročili ohrani čim tesnejši stik med članicami in vodstvom ter med članicami med seboj, in da tako ohranijo članice ono sladko zavest, da so otroci Brezmadežne.

Stara Loka. »Bogoljub« se rad spominja blagih mladenk in mladeničev, ki naj bodo drugim za zgled. Tak je bil tudi † Tone Križnar iz Virmaš pri Stari Loki. Usoda ga je že izmlada začela skušati; dve leti star je izgubil mater. Še otrok si je že moral sam kruh služiti. Povsod so ga radi imeli, ker je bil pošten, priden in zvest. Ko je nekoliko dorastel, je stopil v vrste starološkega Orla. Društvena knjižnica mu je bila voditeljica. V 18. letu ga je klicala tromba bojnih poljan. Okusil je gorje svetovne vojne. Pred odhodom je zaprosil za sprejem v Marijino družbo. Sprejet je bil čisto sam. Tako ojačen je pod varstvom Marijinim blodil po srbski in romunski zemlji in se vrnil zdrav na duši in telesu.

Dobil je službo pri železnici. Vestnost njegovo so cenili tudi predstojniki. Že bolan — tri dni pred smrtjo — je še opravljal službo progovnega čuvaja.

Hiša domača mu je bila svetišče. Kako nežno je gojil cvetke, kako spoštljivo stavlil vsako leto jaslice, kako ljubeznivo in s presrčnim veseljem krasil majniški oltarček Kraljici nebes in zemlje!

Pogrebni sprevod se je pomikal mimo podružnice svetoduške; zvonovi, ki je bil nanje tako ponosen kot cerkveni pritrkovelec, so mu peli zadnji pozdrav. Fantje in dekleta so mu obsuli grob z zelenjem, pevci-tovariši so se poslovili z žalostinkami od dražega ljubitelja lepega petja. — Naj bi dalo ljubo nebo ubogemu slovenskemu narodu več takih fantov, več takih mož! — M. J.

Beograd. V Sloveniji ste že napravili križ čez nas slovenska dekleta, ki živimo v Beo-

gradu. »Popolnoma so že izgubljene, moralno in versko«, se čuje in piše. Žalibog da res za marsikatero to v popolni meri velja, ali ne za vse. Evo vam dokaza: Za veliko noč smo imele članice društva »Sam. katoliških devojaka« duhovne vaje, ki so trajale štiri dni. Vsak dan sta bili dve pridigi, zgodaj zjutraj ob petih in zvečer ob petih. Dekleta so — dasi težko in prikrajšujoč si čas počitka — pridno in v velikem številu prihajale v cerkev. Zaključile smo duhovne vaje v nedeljo, 25. marca, s skupnim sv. obhajilom, ki ga je delil minister dr. Korošec. Udeleženk je bilo preko 150. Zahvaljujemo g. kaplana Tomaža Uлага, ki je z veliko požrtvovalnostjo vodil duhovne vaje, za ves njegov trud in za vso vnemo, ki jo je ob tej priliki pokazal. Pa tudi drugače imamo v njem požrtvovalnega dušnega voditelja. Hvala Bogu za to srečo, saj se nam je tu v Beogradu boriti s telesnimi in duševnimi težkočami. Isto nedeljo popoldne, ko smo končale duhovne vaje, smo imele v dvorani poleg cerkve akademijo v proslavo »Materinega dne«. Spored akademije je vseboval deklamacije, simbolično sliko, govor in igro »Prava mati«. Vsebina vseh točk je imela namen poudariti in povečati materino ljubezen, ki je vprav naša dekleta tu najbolj pogrešajo. Radi tega je akademija nanja napravila silen vtis. Vse točke so sijajno izpadle. Pri igri so posebno pozornost zbudili lepi kostumi, ki nam jih je posodilo »Narodno pozorišče«; prav tako so ugajale ritmične vaje, vpletene v igro, znak, da je v našem društvu zavel tudi svež orlovski duh, ki naj poživljuje naše društvo in mu da dovolj moči in vztrajnosti, da bo lahko izvrševalo svojo misijonsko kulturno-socialno nalogo med slovenskimi dekleti v Beogradu. — Julija Serjanc, tč. predsednica.

Pišče. V Marijino družbo je bilo l. 1927. sprejetih 12 deklet. Doma je 112, v tujini pa 28 naših članic. Dve sta bili poročeni; nadvse zgledna članica Žgalin N. je pa 10. oktobra zapustila to zemeljsko Marijino družbo in se preselila, kakor upamo, v nebeško. Imamo mesečne shode s poimensko kontrolo. Vsi odseki: za češčenje, prejemanje sv. Rešnjega Telesa, lepšanje cerkve, pevski, misijonski, časniški in dramatski so delovali požrtvovalno in vztrajno. Misijonski je poleg zbiranja znamk razpečal 53 Misij. koledarjev in nabral 508 Din za D. Š. V., 466 Din za B. C. M.; časniški je pomagal, da je pri nas 53 naročnikov »Bogoljuba«, 60 Glasnika, 14 lista »Kat. misijoni«, 20 »Kraljestvo božje« in 8 »Naš Dom«; dramatski je sodeloval pri igrah: Lurška pastirica, Junaška deklica in pri predstavi »Materinskega dne«. — Niso naše številke izredno visoke, pa je v njih skritega veliko apostol-

skega dela radi oddaljenosti članic od cerkve in radi gospodarske krize, ki je v naših vinorodnih krajih radi slabe letine izredno občutna.

Jelšane v Istri. Dolgo časa se nismo oglašili v dragem nam »Bogoljubu«: od glavnega sprejema dne 15. avgusta 1925 do danes. Zato pa sedaj kratko poročilo. Hvala Bogu in Brezmadežni, — napredovali smo. Na novo je bilo sprejetih v družbo v tem času 57 deklet in 39 žená, tako da šteje sedaj dekl. družba 200 članic, ženska pa 147. Nekaj članic (6) smo — žal — morali izključiti, kajti družba Marijinih otrok ne more biti tudi družba plesavk. Plesavke v naši družbi nimajo mesta. Odseke imamo sledeče: 1. pevsko-tamburaški; 2. evharistični; 3. misijonski; 4. časnikarski, ki je poskrbel, da se je letos število »Bogoljubov« podvojilo; 5. cvetlični, ki skrbi za okrasitev cerkve. Še na podružnicah in tudi ob delavnikih, kadar je tam sv. maša, je oltar po možnosti s svežimi cveticami olepšan! 6. Odsek proti nespodobni modi. Shodov, ki jih imamo redno vsak mesec, se pa moramo polnoštevilno udeleževati, ker je natančna kontrola; prednice morajo namreč vsak mesec dati natančen izkaz udeleženk pri shodu in sv. obhajilu tajnici, ki mora spet vse vpisati v posebno knjigo, kjer je pridnost vsake članice natančno razvidna. A tudi, če ne bi bilo kontrole, — k shodom rade zahajamo, čeprav so nekatere članice poldrugo in celo dve uri od župnijske cerkve oddaljene. Imamo tudi lep »Marijin dom« — dvorano z odrom, kjer smo pred postom oskrbele dve predstavi združeni s tamburanjem. V poletju pa smo vprizorile igro »Dve materi«. Ljubi Bog daj na priprošnjo Brezmadežne vsem stanovitnost!

Sv. misijon na Uncu. Od 3. do 11. marca smo obhajali sv. misijon v naši župniji, ki že od l. 1910. ni imela prilike udeležiti se misijonskih pobožnosti. Povojni čas in pa okoliščina, da tako dolgo že ni bilo misijona, vse to je gotovo vplivalo, da je sv. misijon izpadel nad vse pričakovanje. Trikrat na dan smo napolnili cerkev in poslušali misijonska govornika, ki sta nam s toliko vnemo razlagala resnice svete vere in nas navajala k pravemu krščanskemu življenju. Vodila sta misijonsko pobožnost g. superior Flis in g. Contala. Bodí jima na tem mestu izrečena najprisrčnejša zahvala za njih trud in gorečnost. Z veliko vnemo so se pa tudi župljani udeleževali misijonskih pobožnosti. Od jutra do večera so bile spovednice zasedene, da je moglo tudi mnogo vernikov iz sosedne župnije Planine kakor tudi iz Rakeka opraviti sv. zakramente. V tem času je bilo v naši cerkvi nad 2000 sv. obhajil. Najlepše pa je bilo na sklepni dan v ne-

deljo 11. marca, ko je k skupnemu sv. obhajilu pristopilo do 500 vernikov, med temi do 200 mož in fantov. V četrtek zvečer je bila posebna slovesnost za može in fante, ki je privabila skupaj toliko moških, da jih menda unška cerkev še ni videla toliko; nad 200 jih je bilo zbranih. Zares lepo smo obhajali misijonski teden. Bog daj, da bi sadovi tega tedna ostali trajni. V spomin na zlati čas sv. misijona smo postavili v cerkvi tudi nov misijonski križ, ki nas bo vedno spominjal na prelepe dni sv. misijona.

Iz Ročinja. Pri nas obstoja starodavna bratovščina žalostne Matere božje. Dne 12. februarja smo imeli lepo slovesnost. Blagoslovili so nam novi kip žalostne Matere božje. Sodelovale so vse članice tukajšnje Marijine družbe. Štiri od njih so nosile kip, druge so pa tvorile špalir deloma s svečami, deloma s palmami v rokah. Ganljiv je bil prizor pred cerkvijo, kjer je ena izmed članic z vznešenimi besedami pozdravila Marijo. Pod zastavo domače družbe so korakale tudi v velikem številu sestre kanalske Marijine družbe in nekaj jih je bilo tudi od drugod. Procesijo je vodil g. dekan iz Kanala v spremstvu avškega vikarja g. Fr. Močnika, g. Filipa Terčelja iz Gorice, ki je imel v cerkvi slavnosti primeren nagovor.

Življenje v Marijini družbi je lepo in zgledno. Voditelj K. Reja se veliko trudi da bi družba še napredovala. Družba šteje sedaj 40 članic. Maja je bilo sprejetih 8 kandidatinj. Velika je tudi njegova skrb za obnovo naše hiše božje.

Selo pri Borovljah. Enajst let je že, odkar smo imeli prvi sprejem v Marijino družbo. Prvi ogenj se je pri nekaterih kmalu polegel. Več jih je odstopilo — kaj menite zakaj? Zaradi plesa! Nekaj jih je pa zapeljala zaslepljenost. Sedaj že marsikatera obžaluje svoj nepremišljeni korak. Kljub temu vztraja še lepo število članic v varstvu Marijinem. Zdaj imamo 33 članic in 17 kandidatinj. Redni mesečni shodi s skupnim sv. obhajilom nas krepe in utrjujejo v stanovitnosti.

Lom. Na belo nedeljo smo imeli pri nas dve slovesnosti: desetletnico župnikovanja g. Fr. Govekarja ter blagoslovljenje nove zastave dekliške in ženske Marijine družbe. Pri obeh slovesnostih je govoril g. Matej Ahačič, župnik iz Leš. Popoldne je pri službi božji vzbujal v poslušalcih spoštovanje do katoliške duhovščine, popoldne pa je podal Marijinim družbenicam lepa navodila za čednostno življenje po zgledu Marije in sv. Tereze Det. Jezusa, katerih sliki krasita novo zastavo. Pri popoldanski slovesnosti je pela vsa cerkev, ker se v Lomu pridno goji ljudsko petje.

Za življenje.

Sedem pravil za vzgojo. Nekega obrtnika, ki je imel več dobro odgojenih otrok, so vprašali, kako je ravnal, da se mu je vzgoja tako posrečila. Odgovoril je:

1. Otrokom nisem nikdar kaj takega ukazoval, česar bi sam ne bil izvrševal. Posebno sem pa pazil, da sem prvega otroka lepo odgojeval.

2. **Pokorščina** je prva stvar. Le nikar ne mislite, da se mora pokorščina še le takrat zahtevati, ko je otrok že pri pameti. Pokorščina mora postati otroku prva navada.

3. Ljubi svoje otroke, ampak tako, da ohraniš v njih strah in spoštovanje.

4. Ne trpi nikdar ugovora.

5. Vpričo otrok morata biti oče in mati enih misli. Nikdar se ne sme zgoditi, da bi kaznovani otrok dobil zaslonbo za hrbtom očeta, ali matere.

6. Vzgajaj otroke za delo in skrbi za njih zdravje.

7. Predvsem pa: Izroči sebe, otroke in vso hišo v varstvo vsemogočnega Boga!

Kronanje japonskega cesarja se bo izvršilo z veliko svečanostjo. Priprave so vsestranske. Gospe diplomatskih zastopnikov so dobile navodilo, da ne smejo biti dekoltirane, t. j. da ne smejo imeti izrezane obleke; »kajti taka obleka« — tako razlaga dvorni obredni mojster — »se ne ujema z japonsko dostojanstvenostjo, zato ne spada k slovesnim obredom.«

Poganska dežela ima — kakor se kaže — večji čut in boljše umevanje tega, kar se spodbodi, nego krščanska Evropa. Kdaj se bo pri nas udomačila resnost glede obleke!

Strašna sodba božja. V Essenu v Kruppovih tovarnah se je pripetilo to-le: Bilo je nekega četrtega dopoldne tri minute pred deseto uro. Neki delavec je strašno rohnol proti Bogu, Cerkvi in duhovnikom. Končno je v kletvini želel, naj bi duhovne prevezali z močno žico ter vanjo napeljali elektriko, da bi se vsi »stegnili«. Teden pozneje — prav tako tri minute pred deseto uro, so žuli delavci onega oddelka, kjer se je zgodilo zgoraj opisano bogokletstvo, silovito kričanje. Vse hiti na kraj nesreče. Kaj je bilo? Oni delavec-preklinjevalec je bil ves zapleten v žice električnega dinamo-stroja. Rešitev je bila izključena. Iz žic so izmotali mrtvo truplo.

Strašna in pretresljiva doslednost. Zaslepljenost in zakrknjenost pri mogotcih, ki točasno zaslužujejo ubogo ljudstvo na Ruskem, gre do skrajnosti. Kako žalostne čase preživlja sicer dobro rusko ljudstvo, lahko sklepamo iz besedi, ki jih je nedavno izustil zastopnik sovjetske vlade na konferenci za razoroževanje, Lunačarski, ki je obenem ljudski komisar (mi-

nister prosvete) za vzgojo (!) in prosveto: »Mi sovražimo« — tako je rekel — »krščanstvo in kristjane. Še najboljše med njimi smatramo za svoje sovražnike. Oznanjajo ljubezen do bližnjega in usmiljenje, kar je proti našim načelom. Krščanska ljubezen ovira razvoj revolucije. Proč z ljubeznijo do bližnjega! Kar potrebujem, je sovraštvo. Mi moramo znati sovražiti...« Tako in še hujše govori mož, ki je minister prosvete in vzgoje na Ruskem!... Človek se pri tem resno vprašuje, ali je možno, da se olikanec tako daleč izpozabi?!

Papeževa beseda. Z največjim zanimanjem zasleduje rimsko prebivalstvo razvoj svetniške razprave, ki naj dvigne priljubljenega nekdanjega papeža Pija X. do časti oltarja. Od ust do ust se širijo zgodbe in dogodki, ki pričajo o srčni dobrotljivosti, ljubeznivosti, preprostosti, šegavosti in veliki svetosti † papeža Sarto«. (Sarto se je pisal poprej.) V nekem javnem predavanju je govornik naštel več značilnih potez iz življenja papeža Pija X. Med drugimi tudi tole: Nekoč se je Pij X. dalj časa razgovarjal z nekim židom iz Benetk; bil je sprejet v avdienci. (Kakor znano, je bil Pij X. poprej nadškof in kardinal v Benetkah.) Med pogovorom se je sveti oče zanimal za nekega odličnega gospoda v Benetkah. Izvedel je, da je močno bolan. Pij je prosil navzočega žida, naj bolnika v njegovem imenu obišče ter naj mu izroči apostolski blagoslov. Vsled tega je bil židovski gospod v nemali zadregi. Papež se srčno zasmee in pravi: »Nič ne skrbite; zavoj je nekoliko slabši, blago je pa dobro.«

»Trije so,« je rekel nekoč sloveči pridigar P. Roh v Monakovem, »ki se jim nobena gnusoba ne studi: Zdravnik, ki se ne obrne od bolnika, če ima še tako nemarno bolezen; mati, ki ne zapusti otroka, naj ga muči tudi gnila razjedalka, gobavost; spovednik, ki se nad nobenim grehom ne zavzame, če se grešnik skesano obtoži in kaže resno voljo, da se bo vsaj smrtnih grehov varoval. — Duhovni zdravnik, ki ga kličejo, da gre previdet bolnika, prav tako kot telesni zdravnik, nič ne pomišlja, naj ima bolnik še tako nalezljivo bolezen. Ko je ob času sv. Karla Boromejskega divjala v milanski škofiji strašna kuža, je umrlo 1845 duhovnikov, ker so prevedovali s sv. zakramenti bolnike ter tako sami nalezili kali bolezní. Za časa »črne smrti« se je žrtvovalo na enak način na tisoče duhovnikov in redovnikov.

»Kristus vzor dela.« 33 kardinalov in okrog 550 škofov je vložilo prošnjo, naj bi sveti oče proglasil nov praznik »Kristusa kot delavca«. Prvi, ki je dal pobudo za to, je župnik Schuh iz Ženeve, ki je izročil papežu že tudi lepo sestavljen obrazec za sveto mašo in za duhovne molitve tega praznika.

Razno.

KRISTUSU — KRALJU!

Prva slovenska cerkev Kristusu-Kralju v Hrastniku.

Ali ste že bili v Hrastniku? Ozka dolina, vsekana med griče polne premoaga. Ob vodi in cesti na tesnem prostoru tovarne, steklarne in kemična, na koncu doline pa v kotu zgnetene hiše delavske in naprave premoagovnika. Okrog 5000 ljudi životari v tej tesnobi, sedemrazredna deška in sedemrazredna dekliška šola z dvema vzporednicama (16 učiteljskih moči) sprejema številno armado delavskega naraščaja. Toda, kje je hiša božja? Ne ugleda je oko, kajti Bog nima svoje hiše v tem zapuščenem kraju, polnem dela in truda. Stroji brne, kopače globoko pod zemljo done, ni pa hrama miru in molitve, v katerem bi večna lučka naznanjala, da Bog živi med svojim bednim ljudstvom kot brat med brati. V Hrastniku ni cerkve. V Trbovlje — od šole 6 km daleč čez hrib, od postaje Hrastnika do šole je pa tudi uro hoda — naj hodijo ali pa na Dol kot gostje v tujo župnijo. Trboveljska župnijska cerkev, zidana l. 1660, je samo 32 m dolga, 7 m široka; je torej za 17.200 župljanov ne samo premajhna, ampak za hrastniške župljane preveč oddaljena. Zadoštovala je pred 300 leti, ko še ni bilo priseljenega toliko delavstva, ki si pri svojih skromnih plačah ne more samo pozidati cerkve.

Hrastniški delavec nima tolažilne zavesti, da je Jezus Kristus njegov sosed, da ima svojo hišo ob njegovem domu. Hrastniški otroci ne rastejo v senci tabernaklja, tako daleč imajo cerkev in tako redko jo vidijo. Ali ni krščanskemu človeku tako življenje mučno? Kako lahko vera ugaša, krščansko življenje usiha, ko viru milosti ni v bližini!

Dajmo Hrastniku cerkev!

Ustanovilo se je posebno društvo za stavbo cerkve Kristusa Kralja v Hrastniku, ki bo zbiralo darove v ta namen. Razposlalo bo prošnje in nabiralne pole. Nihče naj teh prošenj ne zavrne. Ves slovenski narod mora pomagati, da dobi delavska kolonija v Hrastniku lastno cerkev in stalno službo božjo. Saj so tam sinovi našega naroda iz raznih pokrajin; prišli so tja iskat telesnega kruha, a morajo tako strašno stradati duševnega kruha.

Prva cerkev Kristusa Kralja na slovenskem ozemlju naj bi to bila. Slovensko ljudstvo se je posvetilo Kristusu Kralju; več ko 20.000 je slovenskih družin, ki so si izbrale Srce Jezusovo za Gospodarja in Kralja svo-

jega. Postavimo mu še viden spomenik s tem, da na najpotrebnejšem kraju postavimo cerkev, njemu posvečeno. Če si hočete sprostiti posebne milosti, dajte v ta namen dar za hrastniško cerkev; če se hočete posebno zahvaliti za prejete dobrote, dajte miloščino za cerkev Kristusu Kralju. Iz samih prošenj in zahval naj bo pozidana.

Ljubezen in zvestoba do Kristusa Kralja, skrb za zveličanje duš in pa ljubezen do bližnjega naj nagne srca slehernega katoliškega Slovenca — pa bo v kratkem v Hrastniku imel Jezus svojo hišo v tolažbo tisočerim.

Za stalni odbor katoliških shodov:

Univ. prof. dr. Matija Slavič.

Za odsek za versko življenje in нравni prerod:

Univ. prof. dr. Gregor Rožman.

Novo Slomškove slike, $\frac{1}{2}$ m visoke in 33 cm široke je v štirih barvah natisnila tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Zdaj, ko se bliža — kakor upamo — čas beatifikacije Slomškove, si bo marsikdo želel nabaviti lepo sliko slovenskega priprošnjaka. Naroči jo lahko pri zgoraj omenjeni tiskarni.

Slika velja pri razprodajalcu ali naravnost pri upravi »Našega doma« 25 Din. Kdor jo pa naroči po pošti in pošlje denar vnaprej, naj pošlje poleg tega še Din 3.50 za poštino in zavojnino (v inozemstvo 5 Din). Naročniki »Našega doma« plačajo zanjo 20 Din.

»**Na Gorenjskem je fletno** ... tam so bistri studenci, pa bele ceste.« Tako naša narodna pesem. Može in fantje iz vojne! Odkorakajmo in odpeljimo se dne 12. avgusta (t. j. drugo nedeljo avgusta) k bistremu studenčku na Brezje, k viru milosti in dobrot, ki jih deli nebeška Mati. Tam je naše letno zbirališče, kjer se ozremo nazaj v dneve grozote, iz katerih smo bili rešeni po božji milosti. Čedalje manj nas je. Kmalu, kmalu pohitimo tudi mi za padlimi tovariši. Zato si okrepčajmo duše v svetišču Marije Pomočnice. Na Brezjah imate lepo priložnost za sprejem sv. zakramentov.

Tovariši, 12. avgusta k Mariji!

Glavni odbor Z. S. V. v Ljubljani.

Zakasneli duhovski poklici! Marijanišče v Veržeju sprejema v gimnazijo zdrave, nadarjene fante v starosti 14. do 22. leta, ki imajo namen posvetiti se salezijanskemu življenju v domovini ali v misijonih. — Naslov: Marijanišče v Veržeju, p. Križevci pri Ljutomeru.

V dobrodelne namene bodo porabili dosežanje kleti v vatikanskem poslopju. Sv. oče Pij XI. je s posebno odredbo ukazal, da se vsa zaloga vina, kolikor ga je še, porazdeli med bolnišnice, kleti pa prezidajo in prirede v karitativne namene.

DOBRE KNJIGE.

Slovenska misijonarja Baraga in Knoblehar. Ljubljana 1928. Založila Unio Cleri. Cena 6 Din. V spomin šestdesetletnice Baragove in sedemdesetletnice Knobleharjeve smrti je izdala duhovniška misijonska družba ta dva kratka življenjepisa, v katerih se nam slika apostolsko delo naših velikih misijonarjev. Drugi narodi ju poznajo, zato bi bila sramota za nas, če bi imen Knoblehar in Baraga ne poznal vsak katoliški Slovenec. Omenjena knjižica mora priti v vsako našo hišo, da bomo tem bolj znali ceniti dar sv. vere in delati za misijone.

Duhovniški poklici. Izdal Glasnik presv. Srca Jezusovega. Ljubljana 1928. Cena 5 dinarjev, po pošti Din 6 (2,50 lir, 1 šiling). Vsega priporočila vredna knjižica; zelo bi bilo želeli, da bi jo prebirale naše matere, dijaki in zlasti še abiturienti, ki si izbirajo svoj prihodnji poklic. V luči vere nam pokaže, kaj je katoliški duhovnik; razloži, kdo je za duhovniški stan in kdo ni. Slika nam blagoslov, ki se po duhovniku razvija med verno ljudstvo. Ob času novih sv. maš pridno segajte po tej lepi Glasnikovi knjižici.

Stanko Premrl: Pozdrav vladiki. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1928. Cena Din 5. Učinkovita skladba, posvečena ljubljanskemu nadpastirju. Tudi šibkejši zbori jo bodo lahko s pridom rabili ob slavnosti sv. birne in podobnih prilikah.

Življenje sv. Gabriela ž. M. b. Po ital. izvirniku priredili ljubljanski bogoslovci. — Opozarjamo ponovno na ta vzgojni življenjepisa, ki je izšel v slov. jeziku o priliki zlate maše ljubljanskega knezoškofa. Botri in botre. Če hočete utrijevati birmanke v lepem življenju, oskrbite jim to knjižico. Založila jo je prodajalna KTD (H. Ničman) v Ljubljani. Stane 10 Din. Po pošti 1.50 Din več.

Prav tako opozarjamo, da je v isti založbi na razpolago še nekaj izvodov vzgojne knjige »**Most v življenje**«. Kdor hoče dati n. pr. ženinu ali nevesti primerno knjigo kot poročno darilo, ga opozarjamo na »**Most v življenje**«. Ocena te knjige je bila jako ugodna, zato se je pa razširila med slovensko ljudstvo že skoraj v 3000 izvodih. Cena 16 Din (brez poštne).

Iz založništva **šolskih bratov v Kirnach-Villingen, Baden** (Nemčija) priporočamo sledeče knjige:

P. Cassian Karg O. M. Cap.: In der Schule des Heilandes. 5 zvezkov vezano M 4, vsak zase 60 pf. Nič manj kot 250.000 je že natisnjene te lepe knjižice. Na kratko pa v lahko umljivem slogu uvaja čitatelja v notranje življenje, ki je življenje s Kristusom. Za začetnike kot tudi za druge, ki so v duhovnem življenju že napredovali, nudi v ljubezljivo pisana knjižica veliko lepih misli.

P. Cassian Karg O. M. Cap.: Priester und Volk. Cena kart. M —.75, v platno vez. M. 2. Povsod isti klici: Dajte nam gorečih svetih duhovnikov! Ta namen ima tudi omenjena Kargova knjižica. Ljudstvo se ne zaveda, kaj mu je katoliški duhovnik. Odtod, da gine spoštovanje do mašnikov, in da verniki večkrat nimajo pravega zaupanja do dušnih voditeljev. Lepo pojasnjuje pisatelj, kako naj bodo zlasti preboječe duše do svojih spovednikov odkritosrčne, in kako naj se popolnoma ravna po njihovih navodilih.

Die letzten Worte einer Heiligen. Tagebuchblätter einer leiblichen Schwester der hl. Theresia v. Kinde Jesu. Cena kart. M 3. vez. v platno M 3.75. Vsebinska te knjižice je vzeta iz dnevnika, ki ga je pisala sestra Male Cvetke, o zadnjih dneh njenega življenja. Vsi, ki časte sv. Malo Terezijo, bodo po čitanju teh lepih sestavkov v njenem češčenju le še potrjeni.

Geschichte der »Kleinen Blume«. Die hl. Theresia vom Kinde Jesu in Wort und Bild. Jugendausgabe. Cena kart. M 2.50, vezano v platno M 3. Knjižo krasi mnogo lepih slik. — O sv. Ter. D. J. je izšlo že zelo veliko knjig. Ta, ki jo omenjamo, je pisana zlasti za mladino, ki gre prvič k sv. obhajilu. Njen zgled jim kaže, kako lahko tudi majhen otrok z majhnimi vsakdanjimi premagovanji pokaže veliko ljubezen do Kristusa.

Roži Mariji. Petnajst cvetic z naših goric. Pesmi za mešani zbor uglasbil Alojzij Mav, C. M. — Med glasbeniki, ki so si na cerkvenem glasbenem polju priborili ime, je gotovo tudi Al. Mav. Lepo število njegovih skladb je in bo stalno na sporedih cerkvenega petja. Tudi v zgoraj omenjeni zbirki je več takih popevčic, ki bodo prdrle med ljudstvo, saj jih je nekaj že itak vdomačenih, samo da je v zbirki »ljudski napev« dobil lepo in primerno obliko. — Cena 10 Din. Dobi se v misijonski hiši v Celju (Sv. Jožef) in v Ljubljani (Tabor 12) ter v naših knjigarnah.

Redovniški poklici. Ljubljana 1928. Izdal in založil »Glasnik«, Zrinjskega c. 9. — Nekateri so, ki o bistvu in o uredbi redovnega življenja nimajo pravega pojma. Obračajo se tudi do uredništva »Bogoljubovega« za tozadevna pojasnila. Zdej je vsem tem ustrezno, ko je na razpolago 64 strani obsegajoča knjižica z zgorajšnjim naslovom. Cena s poštnino vred 6 Din, drugače 5.

ODGOVORI.

Od nekod (izven ljublj. škofije) smo dobili dopis, ki je sestavljen iskreno in z dobrim namenom. V njem beremo: »Meni srce krvavi, ko vidim, kako umira Marijina družba, kako je vse okuženo in pokvarjeno, kaj malo zavednosti je med njimi, nič ponižnosti...« Vendar pa sodimo, da takih dopisov ne kaže objavljati, ker se da mlačnost in nered v družbi popraviti le tako in le tedaj, če je voditelj, če je odbor o tem poučen. Dobra volja vodstva ter predstojništva, zraven pa vnema dobrih Marijinih otrok, versko življenje, ki je v skladu s pravili Marijinih družb, vse to bo kmalu pripomoglo, da se bo kongregacija dvignila.

Monika: No, takim, ki mislijo, da si bogataši z mnogimi sv. mašami nebesa odkupijo, ni težko odgovarjati. Kdor ne umrje v stanu posvečujoče milosti božje, ga tudi sv. maše, ki se zanj opravijo, ne morejo rešiti. Drugim pa, ki so se spokorili in se spravili z Bogom, se milosti, sadovi in zakladi svete maše prisodijo po meri vrednosti in zaslug. Bog je neskončno pravičen, njegovo merilo nikdar in nikoli ne vara. — O bogataših se je nekdo prilično takole pošalil: »Bogatine sprejmo v nebesih celo z godbo in z velikim zvonjenjem. Pa zakaj? E, zato, ker se malokomu od njih posreči, da zadene na nebeška vratca.« Malo huda je ta za one, ki jih ima vreča cvenka pod oblastjo; toda ali ne govori Sv. pismo v znani priliki o šivankinem ušesu in kameli tudi plašljive besede!?

J. L. 100: Saj veste, kaj je tako zvana sveta jeza. V vašem slučaju ni govora o grehu. Nepokorščino, laž, svojeglavnost otrok je

treba zavračati s poukom, pa tudi z ostrim posvarilom. Če se nekoliko zarentači, je vedno bolje, nego če bi vse le z milo besedo hoteli opraviti, ali če bi celo vse dobrohotno prezrli.

Naše slike.

V zadnji številki se nam je primerila ne-ljuba zamenjava, ki jo je vsak naš bravec pač takoj sam opazil in popravil: pod sliko Marijinega obiskovanja je stal podpis: Sv. Magdalena, pod sliko sv. Magdalene pa: Marijino obiskovanje. Poleg tega se je pri sliki sv. Magdalene izgubilo umetnikovo ime: sv. Magdalena je slikala ga. Helena Vurnik, ki je našim čitateljem že znana po ljubki sliki svete Ane (v šentpeterski cerkvi v Ljubljani) in po enako ljubki sliki sv. Jožefa z Jezusom in tičkom (last ljubljanskega škofa).

Sv. Magdalena je naslikana v hipu, ko v strahu in upu stopa v obednico, kamor je bogati ugledni farizej Simon povabil Jezusa. Marija Magdalena je pravkar nekoliko odgrnila težko zaveso. Pogled ji v hrepenenju plava proti božjemu Učeniku, noža pa ji v negotovosti zastaja: saj ne ve, ali sme ona, velika grešnica, vsemu mestu v zgledovanje, stopiti v prostor, kjer pri pojedini sedi Najsvetejši; ne ve, ali sme ona, nečistnica, poklekiniti pred Najčistejšega. Kaj vse je zapisano v njenem, s solzami umitem obrazu! Koliko kesanja, ponižnosti in hrepenenja in zaupanja in ljubezni in srčne vdanosti. V rokah nosi dragoceno posodo z dišečo nardo, z razkrite glave ji valove bujni lasje, da z njimi izmije svoje solze z Gospodovih nog... Ko se zagrinjalo premakne, se gosti za mizo zganejo. Kristus sam se s pozornim pogledom rahlo ozre na levo; še bolj zgovorna kot njegov pogled je njegova dvignjena desnica, napovedujoča važen dogodek. Pravičnik farizej se dela, kakor da »grešnice« niti opazil ni, pa se mu na mračnem, čemernem pogledu izpod čela dobro pozna, da je vznemoljen nad nepovabljenim gostom, ki utegne sloves njegove »pravične« hiše vsaj za ta dan zatemniti. Zaničevanje »grešnice« vidno prehaja tudi v zaničevanje božjega Učenika, češ, če bi bil On prerok, bi pač vedel, kdo in kakšna je ta ženska, ki jo tako pozorno motri... In farizej v svoji vzvišenosti in pravičnosti ne ve, da je Božu neskončno ljubši ponižen in skesan grešnik, kakor sam vase zaupajoči, bližnjega obsojajoči pravičnik. Še tretji gost se živahno nagiba izza zagrinjala, da bi videl, kaj se godi. Morda je živahni Peter. Njemu, ki bo prejel ključ do milosti iz Gospodovih rok, se je pač treba največ učiti, kako mora te ključne rabiti s ponižno ljubeznijo, krotko potrpežljivostjo, neusahljivim usmiljenjem.

DAROVI.

Za cerkev sv. Antona na Kosovem polju (Pristina); Marijana Pintar, Sestranska vas (Trata), 15 Din; neimenovana iz Semiča 50 Din; neimenovana 34 Din; Martin Kalan 200 Din; Krامل Ivan, župan (Sv. Duh na Ostrem vrhu) zbirka 156 Din. (Darovi iz vasi Gradišče, Vurmat, Vel. Boč, Sv. Duh). — Nikolaj Zugelj, Sp. Bernik, begunec, 20 Din, s pripombo; Naj da vsak katoliški Slovenec vsaj toliko, pa bo lepa cerkev kmalu gotova. Koliko denarja se zmeče za alkoholne pijače, za kino, tobak, razkošje, plese, koncerte, gledališče in za lepoticje! — Neimenovana oseba 10 Din.

Za misijone: Gregor Jerolič, Sveče (Koroška), 100 Din; kaplanja Ruše (pri Mariboru) 30 Din.

Za najpotrebnejše misijone: Marijina družba (Sv. Križ pri Litiji, nagrado) 30 Din.

Za afriške misijone: Fr. Ks. Lavrenčič 19 Din.

Za kruhe sv. Antona: Pravhar Marija (Voklo) 20 Din; neimenovana (Ruše) 50 Din.

Za bosanske novomašnike: Tretji red v Dobrepoljah 110 Din in 1 dolar.

Za siromašne cerkve v Bosni; Neimenovana, Maribor, 1000 Din; gospe F. Menardijeva 50 Din, dr. Pogačnikova 30 Din, A. Černetova 10 Din; gdčna. J. Wesner 20 Din.

Darovi v paramentih; S. Simforoza, križarka v Brucku ob Muri, 1 mašni plašč, 2 albi, 2 prta za obhajilno mizo v dveh delih, oltarni prtček, 2 veluma, 2 mala antependija in nekaj perila.

Uršulinke v Ljubljani: 2 srajčki za ministrante.

Kronika. (Ljubljanska škofija.) Imenovan je za župnika v Starem Logu na Kočevskem Al. Perz, župnik v Borovcu. — Premeščen je kaplan Janez Lončar iz Dobrnica v Horjul. — Dr. J. Ahčin, mestni kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani je odšel za eno leto v tujino (Francijo, Nemčijo in Belgijo), da bo tam še nadaljeval poklicne študije. — Župnija Trstenik je podeljena dr. Janku Arnejcu, m. župniku v Škofji Loki.

Odpustki za mesec avgust 1928.

1. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

2. Četrtek, Porcijunkula. Od opoldne včerajšnjega dne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah in javnih kapelah treh redov sv. Frančiška in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest očenašev, češčenamarij in čast bodi... Odpustki se morejo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 4. avgusta opoldne do nedelje 5. avgusta opolnoči, le da se morajo sv. zakramenti prejeti primeroma toliko dni pozneje. — Ker je danes prvi četrtek v mesecu, dobe p. o. tudi udje br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; c) udom br. presv. Srca Jezusovega.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 12. dan.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji;

3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

7. Torek. Sv. Kajetan. Bl. Agatangel. P. o.: a) udom škapularske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

12. Nedelja. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Sreda. Veliki šmaren. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor drugi dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapularske br. karmelske M. b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Četrtek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapularske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Nedelja. Sv. Ludovik, škoč. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Sreda. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapularske br. karmelske M. b.; b) udom br. sv. R. T. kakor drugi dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

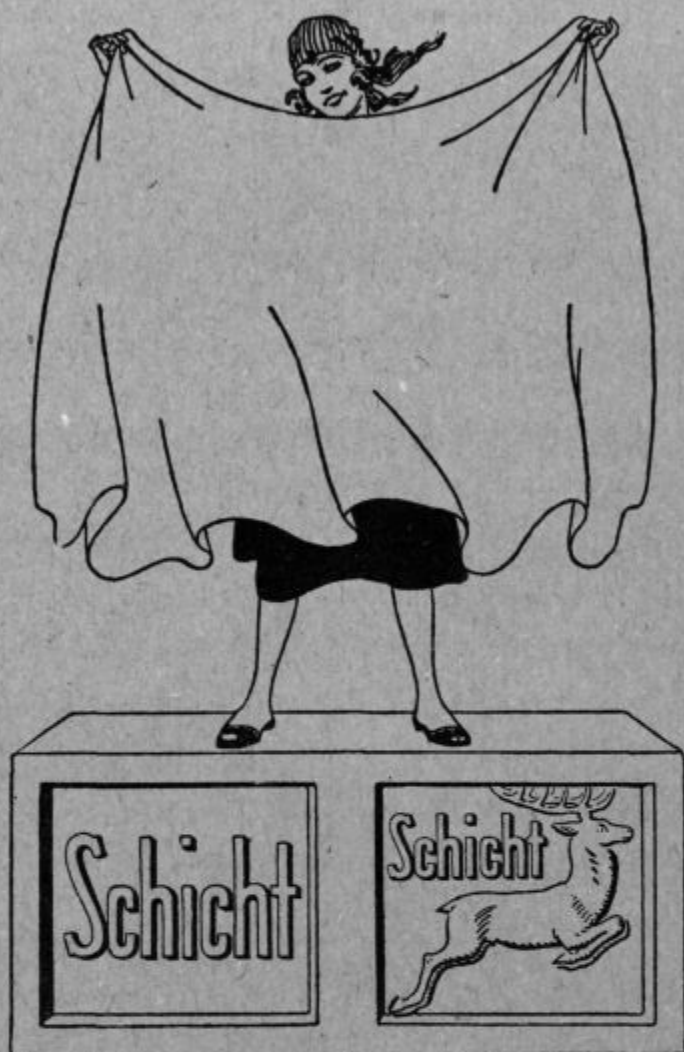
24. Petek. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

25. Sobota. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Torek. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopiše pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT

Neomejena varnost!
KRANJSKA HRANILNICA

v Ljubljani, Knafljeva ulica števil. 9

eno minuto od glavne pošte,
najstarejša hranilnica v Jugoslaviji (ustanovljena leta 1820)

zdaj lasi Ljubljanske oblasti,

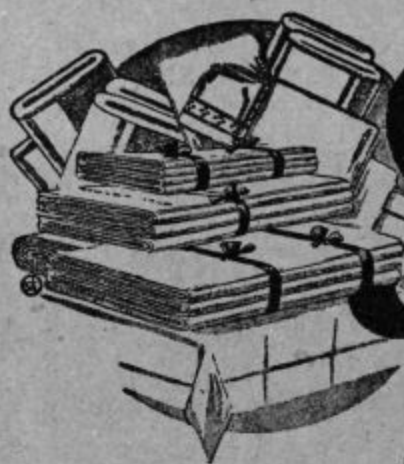
katera jamči za
vse njene obveze z vsem svojim
premoženjem in davčno močjo, sprejema vloge
na hranilne knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu
obrestovanju ter izposoja denar glasnem štatutu na hipoteke in menice
po zelo ugodni obrestni meri. — Vloge v naši hranilnici
so proste rentnega davka. Stanje vlog koncem
decemb. 1927 je znašalo okroglo
Din 50,000.000.—.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

priloga

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skaberné
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in industrijo v vseh opre mah.

Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

ENERGIN

železnato kina vino

daje

močno in zdravo kri,
izvrsten tek,
močne živce.

Za okrepitve dece in odraslih
zadoščajo 3 velike steklenice.

3 velike steklenice 128 Din.

REVMATIZEM

protin, bodljaje, omotico,
išias, zobobol, glavobol in
hripo

zdravi
samo

ALGA

V vseh lekarnah in drogerijah.

1 stekl. s točnim navodilom 16 Din,
4 steklenice 77 Din,
8 steklenic 131 Din,
14 steklenic 205 Din,
25 steklenic 320 Din.

Naročila adresirajte:

LABORATORIJ „ALGA“ SUŠAK, Tvornička ul. 43.

*Zanom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpentínovo milo